

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
În America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaș, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Pruncul Isus.

Cuvinte duhovnicești la sfânta sărbătoare a Nașterii Domnului.

De Dr. Iuliu Florian, canonic.

Mântuitorul vine în lume ca prunc și pruncii se bucură mai mult, de venirea lui, în sfânta seară de Crăciun.

Isus a aflat calea cea mai potrivită de a intra la inima omului. Se face prunc, pentruca să poată câștiga sufletul omenesc din frageda copilărie.

Noaptea tainică în care s'a născut Mântuitorul, este timpul acela, când Fiul lui Dumnezeu, purtat în brațele mamei sale, se pogoară, încunjurat de cete îngerești, în casele creștinilor, le aduce bucuria sfântă dela peștera din Viflaim, se așează în ceata copiilor din casă, se împretinește cu ei și le sfintește inimile lor fragede. Farmecul nopții de Crăciun trece prin sate și orașe și duce bucurie pretutindeni, dar mai ales acolo, unde lipsește aceasta bucurie cu desăvârșire.

Unde mama pruncilor nu are din ce să facă o hăinuță micilor odrasle, ca să-i vadă schimbați de sfintele sărbători ca toată lumea, acolo se așează mai bucurosi Mama Dlui cu pruncul ei. Acolo, unde este inimă curată, suflet bun și cinstit, unde nu vezi haine de mătăasă, nici divanuri îmbrăcate în barșon, ci haină lucrată de mână harnică, și casă curată, fără multă podoabă, ca sufletele cari locuiesc în ea.

Pruncul Isus vine cu drag în mijlocul nostru dacă inima noastră este curată și nevinovată. «Dacă nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor», — zice Mântuitorul.

Apostolii se ceartă între sine, care este mai mare. Mândria îi ispitește. Isus știe gândurile lor și îndată îi face să se rușineze de fapta lor. Chiamă un prunc din mulțime și-l pune în mijlocul lor.

„Vedeți pruncul acesta — zice Mântuitorul — nu este în el nici viclenie, nici trufie. De nu veți fi ca acest prunc, nu vă puteți mântui“.

Și omul mare poate și chiar trebuie

Apostolii au voit să le oprească, să nu mai supere pe învățătorul. Mântuitorul însă i-a muștrat și le-a zis: „Lăsați pruncii să vină la mine, că unora ca acestora este împărăția cerurilor“. Isus a luat pruncii în brațe și i-a binecuvântat.

Spun scriitorii vechi, cari au trăit după vremea sfinților Apostoli și cari au auzit multe lucruri din viața sfinților, că acești copii, pe cari i-a binecuvântat Mântuitorul mai târziu, s'au făcut creștini aleși, preoți și vlădici și unii dintre ei au suferit moarte pentru Isus.

Binecuvântarea ce o dă Isus pruncilor aduce roade frumoase, pentru întreaga viață.

„Lăsați pruncii să vie la mine și nu-i opriti pe ei“. Așa glăsuiește sf. Evanghelie. Cui sună aceste cuvinte? Vă sună vouă iubitorilor părinți, cari aveți copii și nu-i trimiteți, ori nu-i lăsați chiar, să meargă ca să învețe sfintele rugăciuni, poruncile și sfintele taine, nici nu-i învățați voi la cele ce se cade să știe oricare creștin.

Ce se va alege din copilul acela, care nu știe nici „Tatăl nostru“ nici „Născătoarea“. Ce se va alege din copilul acela, care nu aude la casa părinților decât sudălmii, înjurături de lucruri sfinte și vrajbă neconținută la casă?

Nu răspund la întrebarea aceasta. Vă las să răspundeți voi. — Una puteți ști însă, că Isus nu intră în seara de crăciun acolo, unde îl primesc cu sudălmii și cu

vrajbă. Pruncul Isus trece pe lângă casa acesta și Maica sfântă cu supărare își pleacă capul. Pruncul Isus trece pe lângă casa aceasta și cu El trece tot binele.

Să curățim deci inimile noastre de tot ce este urât, în cinstea lui Dumnezeu și atunci cu plăcere sălășluiește pruncul Isus în casa noastră, chiar și dacă aceea e mai saracă decât peștera din Viflaim.

să fie prunc cu inima, cu sufletul. Smerenia și inima nefățărîtă te face asemenea pruncilor nevinovați. Trufia și viclășugul te instreinează de Dumnezeu și te face urgisit în fața oamenilor.

Sfânta Evanghelie ne istorisește, că mamele, văzând pe Isus că se odihnește după predicarea învățăturilor mântuitoare, s'au povestit între ele, să-și ducă pruncii la El, ca să-i binecuvinte.





Apostolul Duminicii

Duminea XXVIII. după Rusalii. (Coloseni 1, 12-18).

Fraților, mulțămim Tatălui, carele ne-a făcut vrednici să avem parte din moștenirea sfinților întru lumină; carele ne-a scos din puterea întunerecului, și ne-a mutat la împărăția Fiului dragostei sale, întru carele avem răscumpărarea prin sângele lui, iertarea păcatelor; carele este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâiu născut decât toată făptura.

Sf. Pavel îndeamnă pe Coloseni ca împreună cu el să mulțumească lui Dumnezeu Tatăl, carele, ne-a făcut vrednici, cu toate că eram nevrednici, să avem parte din moștenirea sfinților, adică din împărăția cerească, întru lumină, adică întru lumina harului.

Să mulțamească acelui Dumnezeu, carele ne-a scos din puterea întunerecului și ne-a mutat la împărăția Fiului dragostei. Până erau Colosenii păgânii, fi stăpâna neștiința, se închinau la idoli, erau plini de toată fărădelegea, erau stăpâniți de diavolul. Dară Dumnezeu i-a scos din împărăția aceea a întunerecului, și i-a mutat în împărăția lui Hristos, ca mai mult să nu stăpânească întru ei diavolul, păcatul și întunerecul, ci Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, carele este adevărata lumină a lumii.

Să mulțamească acelui Dumnezeu, întru carele avem răscumpărarea prin sângele lui, iertarea păcatelor. Răscumpărarea

noastră s'a făcut prin Fiul, pentru că prin vărsarea sângelui său am fost răscumparați din păcat, din moarte și din robia diavolului. Prin viața și moartea sa ne-a câștigat el iertarea păcatelor.

Și cu toate acestea au fost rătăciți, o seamă de eretici, chiar și pe vremea sf. Pavel, cari s'au încumetat să se atingă de persoana a doua dumnezească și să-i tăgăduiască dumnezeirea. Împotriva acestor eretici vorbește aici sf. Pavel, arătând, că Isus Hristos este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, pentru că este întru toate acelaș cu Dumnezeu Tatăl, născut dela El din veci. De aceea adaugă: mai întâi născut decât toată făptura, atât în privința timpului, pentru că el s'a născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, cât și într'a vredniciei, care este dumnezească și nemărginită. Și apoi continuă:

Căci întru dânsul s'au făcut toate cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, ori scaunele ori domniile, ori căpeteniile, ori puterile, toate printr'insul și întru dânsul s'au făcut.

Iată așadar, ce mare, nespuse de mare este Isus Hristos, căci întru dânsul s'au făcut toate câte sunt în ceruri și pe pământ, toate cele văzute și toate cele nevăzute, așa că el este de o ființă cu Tatăl, dupăcum se și numește în Credeu. Mai mult, oricât de înalte ar fi corurile îngerești: scaunele, domniile, căpeteniile, puterile și celelalte toate, ele nici asemenea nu se pot cu Fiul, pentru că și ele toate printr'insul și întru dânsul s'au făcut.

Și el este mai înainte de toate, și toate întru dânsul sunt așezate.

Așadară nu numai că toate printr'insul s'au făcut, și el este mai înainte de toate, ci și toate printr'insul sunt așezate, adică El le păstrează și le guvernează, așadară el le și susține.

Și el este capul trupului bisericii, celce este începătura, întâiul născut

din morți, ca să fie el întru toate începător.

Dupăce a arătat cât este de mare Isus Hristos în ceruri, ni-l arată acumă ca pe capul trupului bisericii. Noi singuraticii membri ai bisericii suntem mădularele acelui trup, al cărui cap este el, adică al bisericii. Noi dela el atârnăm, el ne guvernează, el ne îndreaptă.

El este mai departe începătura, întâiul născut din morți. Precum a fost Adam începătura oamenilor și începătura păcatului, așa este Hristos începătura, întâiul născut din morți, cel dintâi mort care a înviat și nu mai moare. Prin învierea sa el a omorât moartea.

Atât în zidirea lucrurilor, cât și în zidirea din nou, trupească ori sufletească; atât în zidirea cea dintâi a oamenilor, cât și în învierea oamenilor, ele este cel dintâiu. Că pe cum Hristos ca Dumnezeu este mai înainte de toți și de toate, și toate întru dânsul sunt așezate, așa și ca om el trebuie să fie întâi născutul din morți, povățuitorul și mai marele învierii.

* * *

Și cu toate că așa este de mare Isus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, el s'a micșorat pe sine, chipul robului luând, întru asemănare omenească făcându-se ca omul. Smeritu-s'a, făcându-se ascultător până la moartea, și încă până la moartea »crucii«, dupăcum așa de frumos ne spune sf. Apostol Pavel în epistola sa către Filipeni (2, 7-8),

Ce ați zice, dacă un prinț s'ar înjosi până-ntr'atâta, încât să se bage slugă, pentruca să izbăvească pe câțiva slugi din slujba lor grea? Ei bine Domnul nostru Isus Hristos a făcut mai mult, pentru că el, Dumnezeu fiind, s'a făcut slugă și a fost în stare chiar să și moară pentru noi oamenii.

Nici atâta nu i-a fost însă destul dragostei sale celei mari. El s'a dejosit și mai mult și a primit să se facă mâncare

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Colindă.

Ingerul marelui Stat,
Hristos marele Împărat
Astăzi lumii s'a născut,
Prunc nevinovat.

Ingerii-L măresc în cor
Căci e Împăratul lor:
Slavă întru cei de sus,
Slavă lui Isus!

Iar păstorii umiliți
Vin la peșteră grăbiți,
Preamărind pe Dumnezeu
Și pe Fiul Său.

Și din fluer îi doinesc:
Bucură-te Craiu cerescl
Mielușel nevinovat,
Prunc Dumnezeese.

Azi Adam s'a mântuit
Iar blestemul s'a sfârșit;
Slavă sus, Tatălui sfânt,
Pace pe pământ!

Păr. N. Lupu.

Trei pustnici

S. Pavel eremitul.

El e socotit ca cel dintâiu pustnic singuratic. S'a născut pe la anul 228 în Tebaida de jos a Egiptului. Părinții lui au fost creștini. I-au dat creștere bună, în frica de Dumnezeu și în știința grecească și egipteană. Dar incurând au răposat și Pavel abia era de 16 ani, când a rămas orfan și s'a mutat la sora lui, care era măritată.

În 250 izbucnind prigonirea creștinilor, la porunca împăratului roman Decius, tinărul Pavel nu se simțea așa de tare încât să poată suferi toate chinurile la cari erau supuși creștinii, de aceea a crezut că e mai bine să fugă de acasă și să se ascundă în singurătate, afară pe hotar, mai ales că și cumnatul său voia să-l tradeze păgânilor prigonitori, și punându-l pe sub picioare, să-i cuprindă partea de moștenire.

Pavel a apucat deci unde-l duceau picioarele și ochii, tot mai afund în pustietate, până la picioarele unui deal. Aici zări o peșteră, cu un stan de piatră la gura ei, în loc de ușă. A dat piatra în lături și atunci văzu că înăuntru el este un gol mare, în care străbate lumina soarelui și la deschizătura de sus un palmier sdravăniși respiră crengile umbroase iar jos în peșteră murmură un isvoraș cu apă rece și curată ca cristalul. Ici-colo se vedeau și scobi-

uri, ca niște mici case de locuit, apoi ciocane ruginite și nicovale. În acest loc adică, după cum ne spune istoria, se ascuseră pe timpul reginei Cleopatra, niște hoți, cari au făcut bani falși (raii).

Tare i-a plăcut lui Pavel locul acesta (firește fără să știe că aici s'au ascuns cândva hoți). S'a hotărit să rămână aici pentru totdeauna, nu din silă, ci din bună voie. Cu timpul i-s'au sdrențuit hainele. El și-a împletit altele, din frunze de palmier. Ca hrană avea curmalele, adică fructele palmierului iar ca beutură: apa rece din isvor. Foc nu-i trebuia pentru că pe aici dă soarele căldură destulă, ba încă prea multă. În singurătatea aceasta și aici a trăit dela 250 până la 340, adică nouăzeci de ani în capăt! Afară de Dumnezeu, nimeni nu tia de el. Nici el nu știa de marile întâmplări din lumea mare. Viața și-o petrecea mai mult în rugăciuni și meditații (cugetări). Numai cu trupul mai era pe pământ. Cu mintea și inima era tot la Dumnezeu și Isus Hristos. Timp de 60 ani din urmă, un corb îi aducea în toată ziua câte-o jumătate de pâne, cum în Testamentul Vechiu, un corb îi ducea pâne profetului Ilie din pustietate.

Despre zilele din urmă ale S. Pavel scrie S. Ieronim următoarele.

„Când S. Pavel era de 113 ani și petrecuse în singurătatea asta peste 90 de ani, l-a cercetat eremitul S. Antonie, care iarăș implinea vrâsta de 90 ani. S. Antonie credea anume

și beutură pentru noi, numai ca să ne poată sui cu sine la ceriuri.

Și acuma, în preajma Crăciunului, cât de bine putem observa marea umilință a Fiului lui Dumnezeu! El nu se naște într'un palat, ci într'un grajd părăsit. Nu-și alege de mamă o regină, ci o simplă fată săracă, iar de tată crescător pe un simplu mășar. Nici nu se naște într'un palat, ci în cel mai desprețuit orașel, în Nazaret.

Dumnezeu cel peste toate, chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâiu născut decât toată făptura, — se umilește pe sine și se deosește, chipul robului luând, numai ea să ne mântuiască pe noi. Iar noi ne lălim și mândrim într'una, ne lăudăm, îndatăce am făcut vreun bine; ne îmbrăcăm cât se poate mai bine, pentruca să ne vadă oamenii cine suntem; umblăm după cinste și onoare, ca copiii după fluturi și altele multe.

Ce bine ar fi, dacă la leagănul Mântuitorului ne-am putea vindeca de sumeție și am învăța dela Isus umilință, umilință adevărată!

IULIU MAIOR

Colindă de pe Câmpie.

euleasă de Teofil Moldovan inv. pensionat.

Noi umblăm să colindăm
Crăciunului să-i urăm,
C'a lui profesii orea sfinto
Astăzi toate s'implinite,
Că s'a născut fiul sfânt
Aici la noi pe pământ,
In ieslea dobitoacelor
In versul ingerilor,
Pe noi să ne mântuiască
De osânda sufletească
Aceluia ne 'nchinăm
Și cu drag îl lăudăm,
Florile dalbei!

Crăciunul

Crăciun...! Ce cuvânt plăcut, bogat în cuprins. În limba popoarelor nu poate fi un alt cuvânt mai adânc, mai plin de înțeles decât acesta.

Crăciunul e sărbătoarea păcii, sărbătoarea milei, sărbătoarea celei mai desăvârșite iubiri. Povestea ingerilor cu „crăișorul“ din ieslea dobitoacelor, cea din îndepărtatul răsărit, asemenea unui sfârșit de cântare, a unui svon ce picură'n depărtare, te răpește, te înalță în o lume nouă de simțiri noi, dulci și blânde...



Ce icoane fermecătoare ni se desfășură înaintea ochilor sufletești, în pragul sărbătorii Crăciunului. În trenuri oameni veseli cari grăbesc la ai lor, ca să serbeze... Copii dela școli grăbesc și ei spre casă la căminul cald al părinților, unde mama îi așteaptă cu dor și drag.

În preajma acestei sfinte sărbători, norii grei de îngrijorări ale zilei de mâine se distramă, pier ca mistuiți de flăcări luminoase. Și mii de raze se resfâng, se încruciează, se revarsă cu bogăție, picurând în suflete valuri de lumină și căldură. În acestea clipe simți cum ai fi în stare să cuprinzi și să îmbrățișezi și pe cel mai sărăcăcios cerșitor de pe lume!

Da, stăpâniți de farmecul acestei sărbători, vedem, că deși suntem răi, înguști cu inima, totuși nu suntem încă pierduți. Credința adormită în noi se trezește la viață, asemenea femeii samarinene, căreia Isus Hristos i-a luminat sufletul. Și alergăm și noi cu gândul către ieslea din Viflaim, strigând: veniți și vedeți pe Mesia, Mântuitorul lumii!

Înfășurat, culcat în iesle, stă cu adevărat dumnezeescul prunc.

Acest Domn al nostru, acest prea-înțelept cărmuitor al sorții neamului omenesc, venind, a luminat tot ce era 'n viață pustiu, chin, și deșărtă-

ciune. Nimeni n'a aprins o lumină mai binefăcătoare decât Isus Hristos — o lumină, care să ne învețe a trăi și care să rămâie cu noi de-apururi.

Așadar, voi suflete desnădăjduite, suflete îndurerate, nenorocite, rămâne-ți acasă și primești pe Hristos Mântuitorul, care făgăduiește pace și liniște.

Acesta este izvorul care stămpără setea, care revarsă apele vindecătoare de boale și tot harul cerească...

Stați gata deci!

Iată, se înserează. Din cerul înstelat coboară vălăvădi de lumină. În depărtări se înfiripează un cântec. Vine aproape, tot mai aproape. Mama înzadar se trudește să-și țină 'n frâu copilășii. Ei vreau să audă: „Vestea minunată“.

Înduntru e cald. De pe fețele tuturor se desprinde seninătate, bucurie și îndestulare...

Iause Hristoase, vino! Inimile stau deschise, nu mai lipsește

nimic, intră deci!

Fă veselă și viața noastră. Fă-ne să ne bucurăm de-apururi de lumina acestei zile. Tu cel ce arăți lumii: „lumina cunoscîntii“.

Septimiu Sântoma.

A mai ars o moară. Sâmbătă în 10 Decembrie s'a aprins și a ars scrum moara numită »Progresul« din orașul Corabia, de lângă Dunăre. Pagubele sunt de 10 milioane lei.

că afară de el nu s'a mai așezat nici un eremit în pustietate. Dar într'o vedenie de noapte simți, că mai este cineva și încă mai desăvârșit decât el. S'ar cuveni să-l cerceteze. Ceeace S. Antonie făcu fără zăbavă. Două zile și două nopți a călătorit prin pustietate. Nu a întâlni pe nimeni. A treia zi dimineața, în zorile zilei văzu cum o lupoaică merge într'o vizuină, la picioarele unui deal și apoi ese. După ce s'a depărtat lupoaica, Antonie și-a îndreptat pași oblu la peșterea aceea. La gura peșterii s'a oprit și a privit în lăuntru. Nu văzu nimic fiind întunec. Atunci merse încet în lăuntru dar împedcându-se de o piatră făcu sgomot S. Pavel, care de altfel stătea tot cu bordeiu deschis, auzind vuetul, închise ușa și puse rătezul. S. Antonie până la amiază stete până înaintea ușii, rugându-se să-l lase, în lăuntru și zicând: „Cine sunt? — știi. De unde am venit la tine și pentru ce? iarăși știi. Recunosc că nu sunt vrednic să-ți văd fața, dar pentru aceea nu mă mișc de aci până nu te văd. Tu care nu te sfiești de fiarele pustiuului, de ce alungi dela tine pe un om? Căutat-m și te-am găsit, iacă îți bat la ușă: deschide-mi! Dacă nu-mi deschizi, aici mor, la ușa ta. Cel puțin îmi vei îngropa trupul.“

Așa vorbia și aștepta răspusul.

S. Pavel, din lăuntru, răspundea.

„Nu e obicei a se cere cu amenințări. Nu e obicei a se tângui fiind nedrept față de altul. Te miri că nu te primess în lăuntru, când

ai venit să mori?“ Atunci S. Pavel îi deschise ușa zimbînd. Se îmbrățișară amândoi, chemându-se pe nume și mulțămînd lui Dumnezeu. Apoi șezând se puseră la povesti. S. Pavel zice: „Iată pe cel care l-ai căutat cu atâta osteneală. Bătrânețele m-au slăbit și părul mi-s'a albit. Nu peste mult voi fi pulbere și cenușe. Dar fiindcă iubirea toate le rabdă, ce mai e printre oameni? În orașele vechii mai ziditu-s'au case nouă? Cine e domnitorul? Mai ține cineva la legea păgână?“

Vorbind așa, iată corbul, le aduce o pâne întreagă, le-o lasă din ghiară și sbâr afară din peșteră! Să o luăm, zise Pavel. Domnul ne-a trimis de prânz. Et în adevăr e milostiv. De șasezeci de ani, în toată ziua îmi trimite câte-o jumătate de pâne. Sosind tu, ne-a îndoit porția. Mulțămînd lui Dumnezeu, s'au pus lângă izvor. Aici însă au disputat până seara, care să îmbrace mai întâiu din pâne. Pavel indemnă pe Antonie, ca oaspe. Antonie indemnă pe Pavel, ca mai bătrân. Pe urmă s'au înțeles ca amândoi să pună mâna pe pâne să o rupă, și partea ce va rămânea în mâna fiecăruia, să fie a lui.

Așa au făcut.

Apoi plecându-se la izvor au beut și au mulțumit lui Dumnezeu de toate. Toată noaptea nu au dormit de loc, ci au petrecut-o în rugăciuni. Dimineața spunea Sf. Pavel că Dumnezeu i-a arătat că-l va cerceta Antonie și că nu peste mult va pleca la Hristos. L-a rugat

pe Antonie să-i aducă mantaua, ce a primit-o dela Sf. Atanasie și în aceasta să-l înmormânteze după ce va muri. Antonie s'a mirat foarte auzind că știe și despre mantaua aceasta, deci sărutând mâinile Sfântului Pavel și a întors la pustnicii săi, cărora la spunea: „Vai mie păcătoșului, că nu sunt vrednic a purta numele de eremit. Am văzut pe Ilie, am văzut pe Ioan în pustietate, am văzut chiar și pe Pavel în paradis“.

Cu aceste cuvinte și bătându-și pieptul, aduse din chilie sa mantaua primită dela Atanasie și fără să mănânce ceva a plecat la drum. Învățaceii săi îl întrebară ce s'a întâmplat? El le-a răspuns: „Este vreme când se cuvine a vorbi și este vreme când se cuvine a tăcea“.

A doua zi înainte de amiază el văzu pe Pavel grăbindu-se spre cer în societatea ingerilor, profetilor și apostolilor. La cer, ace se prosternu și plângând striga: „Oh, Pavele, de ce mă părăsești? De ce te duci fără să te fi putut saluta? Așa de târziu ne-a' cunoscut și tu te duci?“

Continuându-și calea a ajuns la peșteră, dar nu a mai găsit decât trupul mort al Sf. Pavel — ingenunchiat, cu răniile întinse și cu privirea îndreptată spre ceriu — de parcă era viu.

L-a înfășurat deci în mantaua sfântului Atanasie și l-a scos din peșteră, să-l înmormânteze. L-a prohodit cu stichirile și rugăciunile

Cetire de sărbători

Un suflet de înger

Povestire scrisă după cartea contesei de Fontgalland

de clericul Ioan Vultur.

În cea dintâi Duminecă din postul Crăciunului, anul 1913, adevărat în 30 Noemvrie, în palatul contelui și al contesei de Fontgalland din Paris, s'a născut Guido, fiul cel dintâi al acestor oameni, pe cât de bogați pe atât de buni creștini. Încă înainte de naștere contele și contesa făgăduiră lui Dumnezeu, că dacă li-se va naște băiat sănătos, ei îl vor dărui Preasfintei Fecioare Maria.

Și-au și ținut făgăduința, căci la 8 zile i-au dus la biserica cea mai frumoasă din Paris care este închinată Preacuratei Fecioare, iar episcopul din Valența îl botează, punându-i numele Guido-Petru-Emanuil, și-l închină Preasfintei Maice.

Guidișor, cum îl dezmiardau părinții, creștea. Era vioi, vesel și neastâmpărat, ca toți copiii, dar totdeauna era deschis la inimă și cinstit. Dacă spargea vre-un vas sau vre-un pahar cu flori, mergea în grabă la mamică-sa ca să-și mărturisească vina.

Mama lui, contesa, avusese grijă ca să-i dea o creștere creștinească, precum se cuvenia unui închinat Preasfintei Fecioare, și astfel întâia lui vorbă, când era de 8 luni a fost: „Isus“.

Era frumusețea ca un înger, cu fața albă și îmbujorată, cu părul gălburiu și cu ochii albaștri, ca seninul cerului. Era cuminte și voia să știe toate, dar tot odată foarte bun și ascultător, așa încât era bucuria părinților și a bunicilor.

Când era de doi ani, într-o zi îi spune bunică-sa că în curând va avea un frățior. Atunci bucuria lui Guido era nespusă. Se puse deci și în fiecare seară și dimineață, pe lângă rugăciunile cari îl învățase mama-sa, el se mai ruga pruncului Isus, să-i dea un tovarăș de joc, un frățior: dar nici de cum o sorioară, pentru că fetițele nu sunt de înțeles la jocuri.

Micul dascăl al legii creștine.

Nevinovata rugăciune alui Guido a fost ascultată, căci în 16 Mai 1916 îi sosește tovarășul de joc, frățiorul mic și frumusețea pe care botezându-l, îi puseră numele de Marcu. Apoi să fi văzut bucurie pe Guidișor, cum stetea toată ziua lângă leagănul frățiorului și în limba lui de copil abia trecut de doi ani, cum îi povestea lui Marcu toate câte auzise el de la mamică, de la bunica și de la toți, despre Isus, Maria, îngeri, sfinți, cer ș. a. După ce se sătura de vorbit, căci Marcu nu-i răspundea decât doar cu câte un zimbet dulce, Guidișor apuca mânuța trandafirică a frățiorului și i-o ducea la frunte, la piept, și la umeri, învățându-l să zică: *Mărire Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt!* Și astfel micuțelul Marcu, dascăl de dragălaș și povestelnicul Guido, învățase a face semnul sfintei cruce încă înainte de a putea bălba măcar un cuvânt.

Când împlinise patru ani, adevărat în Ianuarie 1917, părinții îl duseră cu ei la Lisieux, la mormântul fericitei Terezie a pruncului Isus. Guido îngenunche pe zăpadă și se rugă la mormântul fericitei; iar la ieșirea din cimiter zise părinților:

Cât e de bine la mormântul sorei Terezie și cât de frumos miroasă zăpada acolo, — parc'ar fi știut că și el, ca și acea floriceică frumoasă din grădina bisericii, în curând se va duce la Dumnezeu.

Anul 1918 din cauza bombardărilor dese asupra Parisului Guido îl petrecu împreună cu părinții prin alte castele ce avea contele, afară de acel oraș primejdii, și tot în acest an, văzând o procesiune la biserică, spuse rugător mamei sale, că el ar vrea să se cuminece, și să primească pe Isus în inimuța lui. Mamă-sa spuse preotului, care însă o sfătui să mai

aștepte până va fi mai mărișor. După ce prin 22 Noemvrie 1918 se reîntoarse familia la Paris, creștinul băiat, ceru să învețe catehismul, și învăța cu inimă, ca unul mare.

Într-o zi îl durură dinții, iar el, după ce suferi câteva timp în tăcere, zise mamei sale:

— Mamică, eu mai bine vreau să mă doară dinții toată viața, decât să vatăm pe Isus cu vre-un păcat.

Întâia împărtășanie.

În anul 1921 la 18 Februarie se spovedi și se cuminecă pentru întâia oară, având vrăsta de 7 ani. După ce a primit Trupul și Sângele Domnului, se adânci ca într'un vis dulce, apoi, aruncând o floare înspre altar, zise plin de bucurie:

— Isuse dulce, te iubesc, — te iubesc mai presus de toate. Ține această floare și o grijește ca pe o dovadă că te iubesc și că mă voi face preot harnic al tău.

Dar și Isus i-a șoptit lui ceva, ce el n'a voit să spună numai mai târziu, pe patul morții. Isus i-a zis:

— Nu dragă Guidișor, tu nu vei fi preot, ci vei fi înger. Te voi lua la mine în cer, încă din primăvara vieții tale.

Guido era foarte vesel și mulțumit. Mamă-sa îl întrebă, ce a vorbit el atâta timp cu Isus din sfânta Cuminecătură, dar el nu spuse nimic de data asta; continuă însă a se cumineca regulat, întâi la 15 zile, apoi în fiecare Duminecă și sărbătoare, și apoi tot la două zile.

În Februarie 1922, după alegerea noului Papă, Piu al unsprezecelea, în sufletul lui Guido se născu dorința fierbinte să vadă pe Papa. Dar nu avu parte, căci în 30 Noemvrie 1924 ziua nașterii lui, îl ajunse o boală grea. Părinții chemară îndată trei medici și împreună cu ei și pe preotul călugăr De Broglie, dar doctorii spuseră sincer că știința lor nu poate scăpa pe micul Guido. Îi dară medicina care credeau ei că e bună, dar Guido suferia, și suferia fără a se plânge.

Într-o zi zise mamei sale:

— Vino mamică, să-ți spun ce mi-a povestit Isus și Preasfânta Sa Mamă, atunci când m'am

obișnuite. Acum trebuia să-i facă groapă, dacă ar-fi avut cu ce. Când se frământa cu mintea că oare să mai rămână, ori să meargă la colonia lui, după sapă și hârlet, iată se ivesc doi lei, venind ață spre Antonie. Antonie mai întâi s'a speriat, dar apoi punându-și încrederea în Dumnezeu, i-a așteptat liniștit. Leii s'au trântit jos înaintea lui Antonie și prin răcnet își arătau durerea pentru moartea lui Pavel. Poate că și acestia se adăpau din izvorul peșterii lui Pavel, ca lupoaica, ce-o văzu Antonie. Destul că leii scurmară cu ghiarele o groapă și apoi merșeră la Antonie. Acesta i-a binecuvântat zicând: „Doamne Dumnezeule, fără de voința căruia nici o frunză nu cade, nici o păsărică nu zboară, lucrează așa, cum tu știi mai bine!“ Apoi le făcu semn să plece și leii numai decât se depărtară.

Sf. Antonie a pus acum în groapă trupul lui Pavel și l-a astupat.

Ca sa aibă ceva amintire de la acest om al lui Dumnezeu, i-a dus cu sine vestmântul împletit din frunze de palmier și în aceasta se îmbrăca la Paști și la Rusalii.

De încheiere lăsăm să urmeze cuvintele sfântului Ieronim.

„Voi, cari sunteți așa de bogați, încât nici nu știți cât aveți, cari vă padimentați casele cu marmoră, cari pe un covor brodați câte-o avere, spuneți-mi ce i-a lipsit cândva acestui bătrân neimbrăcat? Voi beți din pahare de cristal: el se mulțamia a bea din pumni.

Voi vă îmbrăcați hainele cu fire de aur: el nu avea nici măcar o haină, ca hainele cele mai vechi ale robilor voștri. Dar lui i-s'a deschis raiul: pe voi auriți vă va înghiți ghehena. El, deși desbrăcat, și-a păstrat vestmântul lui Cristos: voi, deși îmbrăcați în mătăasă, ați lăpădat acel vestmânt. Pe Pavel îl acopere țărâna veche, dar va învia de acolo spre mărire: pe voi vă apasă pietri măestrite, dar veți arde cu averile voastre cu tot“.

G. Todieă.

Vrajă străină.

Pamfilie a fost prizonier în Rusia. De acolo a adus acasă învățături scrințite, cari nu se nimeresc cu oamenii de pe la noi. Toată învățătura sfintei biserici, cât a învățat-o el, acasă, în douăzeci de ani, a uitat-o acolo într'un an. Toată rânduiala de pe acasă, lui Pamfilie nu-i mai placea, de când a gustat din otrava rusească. A uitat copilăria, a îngropat toată purtarea lui de flăcău, numai pe Stăncuța, fata fruntașului Miron, n'a putut-o uita. Numai purtarea ei și ochii ceia de cărbune îl mai țineau între oameni.

Stăncuța l-a muștrat de multeori pe Pamfilie pentru smintelele ce le făcea. L-a și amenințat, că dacă nu-i place satul și rânduiala din sat, să nu-i placă nici de ea. Era cât pe aci, Stăncuța, să se mărtească după un altul, dacă Pamfilie nu se jura, că are să-și tocmească vorbele și faptele după obiceiul satului.

Încetul cu încetul, Pamfilie venea la brazdă, în ogașa cea bună. Începu a-și cumpani vorbele, cerceta sfânta biserică, cinstea pe fruntașii satului și iubia, ... iubia nebuște pe Stăncuța.

Fata încă îi iubia și se simțea faloasă că l-a putut întoarce la calea cea bună.

— „Am să fac din el un bărbat, ca pânea de bun“ — se mândria Stăncuța către prietenii sale.

Dar lupul își lăpădă părul, năravul însă foarte cu greu.

Au venit zilele pregătitoare pentru alegerea de deputați. În satul Stăncuței și-al lui Pamfilie, a sosit un străin în straie domnești, dar zdrențoase. A strâns oamenii de pe la porți înaintea crășmei și le-a ținut o vorbire în contra domnilor. A făgăduit ceriul și raiul cu toate bunătățile lui. A spus, că dacă-i vor alege deputat, va răsturna rânduiala de până acum. Va întoarce lumea cu capu'n jos: pe cei bogați azi, îi va săraci, iar pe calici îi va înbogați.

Lumea, care asculta, a rămas înmărmurită. Nu știe de ce să se mire mai mult, de cutezanța străinului, sau de nebuniile, ce le-a spus. Poate că întreg satul i-ar fi sarit în cap, dacă nu se desprindea din mulțime cineva, care urcând treptele crășmei, a prins pe străin în brațe strigând:

— Trăiască dreptatea!

Era Pamfilie, nădejdea Stăncuții.

cuminecat dintâi: — Isus mi-a spus că în loc de preot, mă va face îngeraş, iar Preacurata Mamă mi-a spus că mă va lua din brațele tale și mă va duce la ea în cer. — N'am vrut să-ți spun până acum, ca să nu te superi prea tare. Mi-a fost milă de voi.

Mama cu inima sfâșiată de durere căzu în genunchi lângă patul scumpului Guidisor, și începu să plângă cu amar. Tatăl său încă veni cu ochii înlăcrimați, iar Guido le zise cu zimbetul pe buze:

— Nu plângeți, căci moartea mea va fi frumoasă, Maica Domnului și a noastră a tuturor va veni din cer și mă va lua cu sine. Ce-ai zice tu mamică, dacă eu aş muri la front, în război, fără sfintele Taine? — Chemă apoi pe frățiorul Marcu și-i dădu toate jucăriile lui, apoi îi șopti să se ducă căci el suferă greu.

Medicii stăteau în jurul lui înmărmuriți, căci știința lor nu putea să-i ajute; dar mai mult se mirau ei, văzând atâta răbdare într'un copil de 11 ani.

Era miezul nopții de 31 Decembrie 1924 și prin urmare începutul anului 1925.

— Mamică, pentru ce trage clopotul noaptea? întrebă Guido.

— Pentrucă e începutul anului nou, dragul mami, — oftă contesa. — An bun pușorul mami!

— O, mamică, cât e de frumos să intri în cer la anul sfânt. Imi pare rău numai că n'am putut să văd pe Papa, pe Vicarul lui Hristos din lumea aceasta; dar nu face nimic, îl voi vedea în cer.

Sborul la ceriu.

Mama îndurerată veghia ziua și noaptea la căpătâiul scumpului ei suflăcel, care se stingea ca o luminiță de ceară. După câteva zile, Guido vesel și mulțumit afară de obicei, întrebă pe mamă-sa:

— Mamică, ce zi avem astăzi?

— Este Sâmbătă și 24 Ianuarie suflăcel, îi răspunse mama.

— O fericită Sâmbătă, închinată Mamei lui Dumnezeu — oftă Guido. Azi am să mor, a-ceasta este ziua în care mă despart de voi. Astăzi vine Maria, Maica Domnului ca să mă

ducă în cer. — Nu plânge mamică scumpă, ci te rog ca atunci când nu voi mai putea să vorbesc, tu să-mi pui crucea lui Isus cel răstignit pe buze, ca să știe dulcele Isus că eu îl iubesc. — Tatică dragă, chiamă pe părintele De Broglie, ca să-mi aducă Trupul și Sângele Preadulcelui Isus în sfânta Cuminecătură; iar tu mamică împodobește masa cu flori, căci pe acea masă se va odihni câteva clipe Isus Impăratul cerului, până când mă va lua cu sine în împărăția Sa. — Nu plângeți ci vă purtați în viață așa, ca despărțirea noastră să nu fie pe vecie.

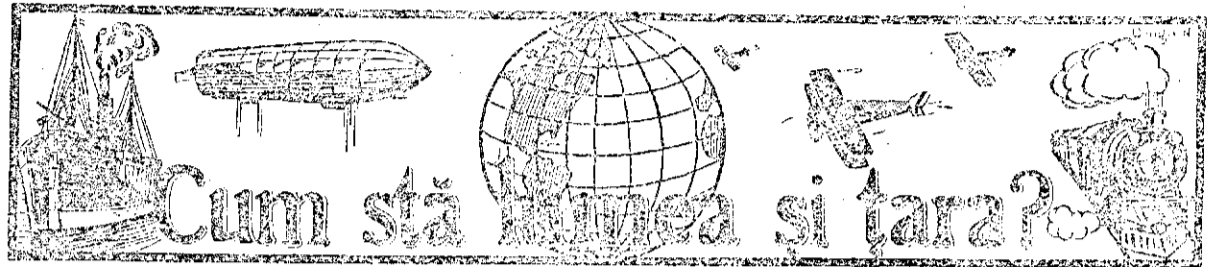
Părintele De Broglie intră în casă cu Sfânta Cuminecătură. Guido îl privește cu fața

senină ca un cer de primăvară și plin de bucurie primește pe Isus din Sfânta Cuminecătură în inimioara lui, curată ca roua dimineții de April

Preotul începe și Maslul... Guido își mai deschide odată ochii senini, strânge crucea la piept și zice:

— Isuse dulce, te iubesc... Mamică, rămas bun și la revedere în ceriu!

Ochii lui se închiseră, iar sufletul lui îngeresc zbură înspre zările senine, în vecinica împărăție alui Isus, unde nu este durere, nici întristare, nici suspinare...!



Ce mai e nou în politică

Încă tot turburările dela Oradea

Înainte sărbătorilor, politica din lângă țării noastre a fost destul de liniștită. Adevărat că în parlament d. Madgearu, deputat național-țărănist, a mai adus în vorbă încodată turburările studențești dela Oradea mare, spunând, că dacă s'a putut întâmpla ceace s'a întâmplat, guvernul este răspunzător. Guvernul a avut la îndemână și poliție și oaste destulă, și, dacă ar fi vrut, ar fi putut opri stricăciunile, cu atât mai vărtos că a fost făcut pe înainte băgător de seamă la cele ce au să urmeze.

Însă — spune d. Madgearu — guvernul nu și-a dat silința să oprească turburările, ci dinpotrivă, studenții au căpătat

trenuri gratuite și bani de cheltuială. Iar acum vedem ce judecată aspră ne fac țările străine pentru turburările studențești.

I-a răspuns d. ministru [Duca și a spus:

— Își poate cineva închipui că guvernul a dorit acelea turburări? Este adevărat, că atât unii studenți cât și unii slujbași, s'au făcut vinovați de grele fapte, dar am pornit cercetări și cei vinovați vor fi trași la răspundere după lege. De altă parte am făgăduit, că vom plăti toate pagubele. Altceva n'am ce să răspund la învinuirile dlui Madgearu și în treaba asta nici nu voi mai răspunde nimic.

În timpul acestor cuvântări deputații guvernului cu deputații opoziției erau gata-

Oamenii, când l-au văzut, au început a murmura, pornind care încotro. Badea Miron, tatăl Stăncuței, a fost cel dintâi, care a pornit gânditor spre casă.

Stăncuța, galbenă de moarte, n'a putut înneca durerea și a strigat ca mușcată de șarpe:

— „Pamfilie, ce faci?“ Pamfilie a început însă a vorbi despre orânduiala din Rusia, celor câtorva gură cască, cari au mai rămas înaintea făgăduului.

Seara pe la porți, nu se vorbea decât despre Pamfilie. Numai la poarta lui Miron, nu era nime cine să vorbească. Supărarea învălise în haina ei neagră casa și curtea asta, ca și când ar fi murit cineva dintr'ansa.

Pamfilie după ce s'a ospătat cu străinul, a mers ată la poarta Stăncuței, dar a aflat-o încuiată.

Se vorbește că inima Stăncuței e și mai încuiată.

Ion Harababura.

Aducerea aminte, acest neastâmpărat călăreț, care mă poartă, fără voie, pe meleagurile de mult părăsite, mi-a scos azi în cale pe Ion Harababura, fost vecin, pe vremurile când co pișulă îți umpleai traista de târgueli.

Harababura umblase o iarnă la școală în oraș, dar părăndu-i-se învățătura de carte prea întortochiată și porția de mâncare prea

măsurată cu gramul, s'a întors acasă, la ce-a învățat tatăl-său, la plugărie.

Când i-a prins mustața rădăcină, Ion s'a însurat, luând de tovarășe pe Nastasa lui Ciocănel, o nămilă de fată, cât o clăie de fân și cuminte ca o oaie. Incolo harnică și gospodină, că mânca și se îmbrăca, singură, cu mâna ei.

Ciocănel, socrul lui Ion, era mândru de ginere-său, care trecea drept cel mai învățat om al satului, după popa și dascălul. I-a și dat de zestre o casă de piatră în mijlocul satului și cinci jugăre de pământ în inima hotarului, vacă cu lapte, câteva capete de vită, saci cu grâu, porc gras și pe deasupra, pupăză pe colac, o sută de zloți, bani buni, ca ghiața.

Când a pus Ion mâna pe bani, s'a îmbrăcat, din creștet până'n tălpi, că l-ai fi crezut stăpân pe moșia grofului.

Ce-i plăcea lui Ciocănel de ginere-său, era, că cetia gazete, se învărtea printre domni și graia în cuvinte alese. Când se avânta Ion se explică socrului său despre câte ceva, la ce bătrânul nu se pricepea, își lua aer de mare filosof și trântia la vorbe înalte, pe cari le schimonosea, că nu mai semănau cu cele pe cari voia să le ghicească, cum nu seamănă funinginea cu zăpada.

— „Într'un caz de privință“ — își începea Ion explicațiile, — că Turcii nu se vor aiepta după moda din Europa, se poate face o configurațiune de toate popoarele culte, să le ia semiluna“.

La un botez, vrând se țină o vorbire în cinstea părinților și-a nașilor, se rătăci bietul om, că nu mai știa se nimerească acasă.

— „Onorați oaspeții! Eu, dimpreună cu mine, și cu D-voastre și noi toți, să închinăm un pahar de vin în cinstea onoarei botezului, care s'a încreștinat astăzi de către onorații părinți și să urăm, că nașul și nașa să mai facă un copil așa de frumos și sănătos“...

Și pe când, cei cari pricep, iar se umflau de răs, Ciocănel vărsa lacrimi de bucurie, că are un ginere atât de cuminte și de cu tălc la vorbă. Iar Nastasa, înfoiată de mândrie spunea fără se roșiască:

— „Ion poate fi popă oricând, că-i mai învățat ca dascălul și cântă mai frumos ca diacu“.

Și pe cât era de cuminte la vorbă, pe atât era de cu rânduială și în gospodărie. Când i-se apropia nutrețul de podele, mai înfunda câte-o pereche de juncani în grajd, iar când nu mai avea unde îngrămădi belșugul luncii, vindea aproape toate vitele, că nu se lăsa decât cu câinele și pisica la casă.

A nimerit-o părintele Simion, când, năcăjit pentru o prostie de-a lui Ion, a spus oamenilor din sat:

— „Nu vă mai luați după Ion Harababura!“

Și de atunci Harababura i-a rămas po-recla.

Petrea Dascălul.

gata să se încaiere, căci și-au fost aruncat vorbe grele și de ocară. Și stăteau cu pumnii înleștați, gata de pâruială. Abia s'au potolit după ce președintele parlamentului a îndrumat la ordine pe cei mai porniți.

Votarea bugetului

Adunările Corpurile Legiuitoare dela București, în afară de turburările studentești, s'au mai ocupat în timpul din urmă cu votarea bugetului țării pe anul 1928, adică cu planul de cheltuieli și de venituri. Budgetul, după hărțuiri mai mărunte a și fost votat, prin ceace țara din această latură a fost pusă la adăpost de frământări și de greutate. Fără buget nu se pot plăti funcționarii, nici cătanele, nici alte lipsuri nu se pot împlini după lege. Budgetul este cum s'ar zice, asigurarea țării cu bani pentru un an de zile. Acum cel puțin din partea asta, bunul mers al treburilor este pus în făgaș până la anul, și de-o fi vre-o schimbare de guvern, bugetul rămâne înființat.

De ce opoziția a stat mai liniștită în săptămânile din urmă?

Ne aducem aminte, că partidul național-țărănesc făgăduise o luptă inversunată de răsturnare în potruva guvernului liberal. Și această luptă încă nu s'a pornit. Ba am văzut mai la deal, că în timpul din urmă politica țării noastre a fost destul de liniștită. S'or fi răsândit partidele din opoziție, ori e vorba de vre-o împăcare între potrivnicii de până ieri?

Nici una, nici alta. Vestile sosite dela București spun, că d. Maniu și partidele din opoziție n'au pornit încă lupta împotriva guvernului, ca să-i deie răgaz să voteze budgetul, urmând să se vadă după sărbători, în ce chip va trebui purtată lupta cu liberalii. Cum s'ar zice, i-s'a dat guvernului un răgaz să isprăvească treaba cu budgetul, ca țara să nu sufere din pricina asta, dar dușmănia dușmănie rămâne. Precum se spune însă, partidul național-țărănesc rămâne la declarațiile de după moartea lui Ionel Brătianu, că adică să vie alt guvern la cârma țării, care să facă alegeri. Pentru acest gând are alături de sine și pe d. Iorga, care încă cere guvern nou și alegeri. Ba mai mult, d. Iorga a spus-o neted, că singur d. Maniu este omul cel mai potrivit, să ajungă în fruntea guvernului, astăzi.

Așa stau până acum treburile în politica din launtru a țării noastre. Sărbătorile vor trece în liniște, ca niște sărbători ale păcii. Iar după Crăciun vom vedea ce-o mai veni și o fi.

Doctoru' Lupu face pe supăratul.

După turburările studentești, d. ministru Lupu, care, precum se spune a ajuns la liberali de dragul scaunului de barșon, s'a găsit foarte supărat pe to varășii săi de azi. Cică turburările studentești făcând țării noastre foarte mult rău în străinătate, d. Lupu nu poate lăsa să se creadă în Europa că și domnia sa ar fi avut vre-o parte în îngăduirea stricăciunilor. În acest caz n'ar mai avea obraz să se ducă în străinătăți și să deie față cu diplomații dela Geneva, cari îl cunosc mare democrat și mare iubitor al libertăților.

De aceea s'a socotit într'o bună zi și și-a chemat partizanii la sfat, întrebându-i că ce este de făcut?

Răspunsul care s'a dat în adunarea lupiștilor, n'a fost prea lămurit. Unii vorbeau că trebuie să se desfacă de guvern, alții din potruvă, că toți lupiștii să se înscrie la liberali, ca și mai limpede să se vadă ținerea împreună cu liberalii.

De făcut nu s'a făcut însă nici una nici alta, căci a doua zi doctorul Lupu a prânzit la d. Duca și s'au întors la parlament ca prietini buni. Prin urmare, supărarea d-lui Lupu pare a fi fost mai mult numai un joc, în jurul staulului cu oile..!

Iarnă grea în toată țara

În anul acesta pare a se adevăra mai mult ca oricând zicala, că iarna n'o mănăcă lupul. N'o poate mânca să crepe, căci de Duminecă înainte de

Ajun, s'au lăsat ninsori povarnice peste toată țara și s'a așezat o iarnă ca mai rar.

În multe părți ale țării, zăpada a venit cu viscole mari și cu fuiaguri, cari au înzăpezit trenurile și au pricinuit și alte stricăciuni. Mai cumplite au fost viscolele prin Moldova și Basarabia, în aretul vânturilor dela miază-noapte. Și pe la Galați și Constanța, Trenurile de către Marea Neagră nici n'au mai putut sosi la București.

Când a înghețat și Dunărea și vapoarele au fost silite să se pună la iernat. De câteva zile s'a pus un frig tăios în toată țara și, după cum arată semnele, Moș Orăciun va sosi îmburat la barbă în acest an. Nu-i vorbă, așa i se cade. Numai de n'ar fi lemnele atât de scumpe și sărăcime atât de multă pe lume...

Tare vor mai sgriburi bieții colindători, de o rămânea tot așa și la Orăciun.

Șarpele în tramvai

Șarpele „Boa”, bagă în sperieși pe niște călători pacinici la Paris.

Rar om să nu știe, că în orașele mari umblă tramvaie, adică niște vagoane mai mici, cari sunt mânate cu electricitate. Tramvaiele sunt foarte sprintene și ieftine, și mai au partea bună, că trec unul după celalalt tot la câte 5 sau 6 minute. Orașenii mai săraci fac dese drumuri cu tramvaiul și aleargă după treburile lor.

La Paris umblă tramvaie și pe sub pământ. Acestea tramvaie se numesc „Metropolitane”.

Pe un Metropolitan dintre acestea s'a întâmplat de curând o mare șodenie. Vagonul era înțesat cu vârf cum s'ar zice, de călători, domni, doamne, domnișoare deavalma.

Domnul cu lada.

Pe-o laiță mai la mijloc ședea un domn spilcuit, care ținea pe genunchi o formă de lădiță, destul de mare, și învelită cu hârtie de gazete. Lădița aluia cam incurca pe celalți călători, lucru pentru care îl și cam imbulziau și de-o parte și de alta. Șeful tramvaiului încă nu răzbise cu biletele până la domnul cu lada, ca să-l trimită în partea unde se îngăduie bagaje.

Deodată, în imbulzeala ce în era în tramvai, niște domnișoare au început a striga și a răcni minune mare!

— Ce-i, ce s'a întâmplat, pentru Dumnezeu? — se întrebară călătorii. Dar domnișoarele o mâneau înainte cu țipetele și vre-o două

au și leșinat. Ele se feriseră de lada domnului dela mijloc.

Adică ce era?

Din proclata de lădiță înghesuită de călători, pe o spărtură de ziar, dela colț, spânzura spre podele

un trup scârbos de șarpe,

care luneca din lădiță și își căuta ascunziș printre picioarele călătorilor.

Să fi văzut spaimă și vâlvoare!

În câteva clipe șarpele a lunecat de tot din ladă și s'a furișat printre oameni. Și li răsăria când ici când colo capul ascuțit, pe care sticleau doi ochi neastâmpărați. Și era cumplit de mare, jivina dracului.

Avea nește spate cât un picior de copil:

Era un șarpe zis „Boa”, iar domnul cu lada, un director de circ, adică de comedie, care cumpăraseră șarpele dela nește negustori din țările calde și îl ducea atunci la șandramaua lui.

La stația următoare, toți călătorii au fugit îngroziiți din tramvai, iar conductorul a chemat niște sergenți de stradă și, cu ajutorul lor, gadina a fost prinsă și vârată iarăș în culcușul ei din ladă.

Rău nu făcuse nimănui, căci acest șarpe nici rău, nici veninos nu este, dar călătorii s'au ales cu spaima.

Ce face un om în viața lui.

Mai mult doarme, mănăcă, petrece, călătorește și trăncănește..!

Un învățat englez s'a pus și a socotit, ce-a făcut în viața lui, un om, care a ajuns să trăiască 70 de ani. Acest om, adunând în câte un singur număr anii cheltuiți în felurite ocupații sau cuprinderi, s'a constatat că:

1 an l-a folosit *învățând*, adică atâta fac împreună toate zilele fără nopți, în cari și-a trecut timpul cu cărțile și cu plivasele.

1 an a *câșnit*, socotind, că cealaltă vreme cât a fost îmbrăcat în mândir, a dormit-o.

7 ani i-a *prăpădit* în *petreceri*, în jocuri copilăreș știi în danțuri.

9 ani i-a cheltuit *mănăcând*.

5 ani i a pierdut *pe drumuri* și în călătorii.

3 s'a *spălat* și s'a *îmbrăcat*. Muerile de 3 ori atâta!

8 ani i-a *trăncănit*, stând la povești și la tranchine.

1 an a *cetit gazete*, dacă a știut să cetească. Dacă nu, acest timp a jucat cărți sau alte asemenea.

10 ani i-a *muncit* câștigându-și pâinea de toate zilele. Însă dacă a fost un lenevos și un

pierdevară, aproape toți acești ani i-se pot socoti la somn și la prins de muștel!

25 de ani a dormit, sforăind ori visând. La oaltă 70 de ani în cap.

Firește, această socoteală se potrivește la englezi, cari toți învață carte și cetesc. In socoteală nu sunt cuprinse ceasurile pe cari ar fi trebuit să le steie în biserică și la rugăciuni. Am putea noi rupe, cu oarecare bunăvoință, vre-o jumătate de an dela petreceri, și dela povești. Ș'atunci, dacă stai a te gândi, ce scofeală face un om în 70 de ani de trai? Mai mult mănăcă doarme și petrece vremea cu lucruri netrebnice! Adecă, vorbind oarzan, implinește poftele și neputințele păcatosului de trup.

Dar sufletul?

Să răspundă fiecare om pentru sine!

Către inimile creștinești.

Colectă pentru Orfelinatul român din Blaj.

Cetitorii acestei gazete știu, că aici la Blaj este o casă de milostenie creștinească, unde au fost ocrotiți și se cresc acei bieți copilași de prin satele noastre, cari și-au pierdut părinții în marele război.

Această casă, căreia i-se zice „Orfelinatul român gr. cat. din Blaj” a fost ridicată prin osârdia părintească a Înalt Preasfințitului Sale Părintelui Mitropolit Vasile, din banii dăruți de credincioși și de Preasfântul Părinte dela Roma. Deatunci încoace însă orfanii dela Blaj se susțin din lucrul mânilor lor și din darurile milostivului Arhiepiscop al Blajului.

Cum însă lipsurile orfanilor sunt multe și grele, casa lor înnoată în neajunsuri. În scopul împlinirii măcar în parte a acestor neajunsuri, Ministerul Sănătății și al Ocrotirilor sociale a îngăduit încă mai demult o colectă de bani și ajutoare pentru Orfelinatul dela Blaj. Dar cum vremile erau grele, din Decembrie 1927 această colectă nu s'a mai făcut.

Acum, în preajma sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului Înalt Preasfințitul Părinte dela Blaj, face iarăș rugămintele către toate inimile îndurătoare, să rupă ceva din prisosurile lor și pentru bieții orfani de război din orfelinatul dela Blaj și sumele milosteniei să le trimită la adresa Administrației Centrale Capitulare din Blaj, ori și la adresa gazetei noastre, care le va vărsa la locul cuvenit.

S'ar putea aduna frumoase ajutoare cu colinda, sau cu steaua, dacă s'ar lega unii dintre curătorii bisericilor, să colinde pentru orfani și banii să-i trimită la Blaj, prin cari s'ar ușura multe lipsuri și neajunsuri. Noi vom publica cu numele, în foate, pe toți cei ce, cu ocazia sfințelor sărbători, își vor aduce aminte de orfanii dela Blaj. Firește, dacă ni se vor arăta numele dăruitorilor, dimpreună cu sumele ce-au dăruit.

Și încă ceva. Acum de Crăciun, elevii din școlile Blajului primesc niște condice de colecte, în scopul arătat mai sus. Școlarii noștri vor deschide ușile multor creștini, cerând ajutoare pentru orfelinatul dela Blaj. Primiți-i bine și nu-i lăsați să plece cu mâinile goale, căci cu bănișorii pe cari vi-i cer, faceți o faptă dintre celea mai creștinești și mai alese! Orfanii dela Blaj vă vor pomeni cu multă evlavie în rugăciunile pe cari zilnic le înalță către ceriu pentru binefăcătorii lor.

Moartea năpraznică a unui elev.

Intr'o școală poporală din Târgu-Mureș s'a îmbolnăvit dintr'una copila Fogarași Manți, și în 2—3 minute. a murit. Tăindu-o doctorii după moarte, au constatat că a murit de un atac de rărunchi.

Frumusețile portului național



In timpurile noastre, durere, tot mai mult se părăsește mândrul port românesc și prin sate pătrund vigănilor ungurești și nemțești. Ar fi bine, dacă femeile noastre ar purta măcar duminica și în sărbători portul curat național. Așa ar trebui să facă și doamnele și țărancele noastre.

Cumplita faptă alor doi Ovrei

Ei omeară și jefuesc pe o jidovoaică bătrână, care le era ca o mamă.

În calea Rahovei 35 locuia de mult o jidovoaică bătrână de 62 ani cu numele văduva Goldstein. Era o femeie cum se cade și de omenie, dar sărăcuță. Ea și-a închiriat două camere, dar, neputând plăti chiria cea scumpă, s'a socotit să-și închirieze una din camere, și astfel să poată și ea trăi ca oamenii.

Așa a și făcut, a pus o țidulă la poartă și a așteptat să-i sosească norocul. Iată că după două zile se și prezintă la ea doi tineri jidani, cari se recomandă, cel dintâi Abraham Kan de 17 ani, al doilea Moritz Klein de 20 ani. Dna Goldstein s'a bucurat foarte mult când i-a văzut și nu numai că le-a dat mai ieftin camera dar i-a și îngrijit ca o mamă adevărată spălându-le până și rufele. Cum să nu, când cei doi tineri erau jidani mari din Bucovina, cu perciuni și cu credință veche, neștirbită. Tinerii s'au și simțit bine la ea, iar ea îi îngrija ca pe fiii săi.

Înainte cu câteva zile cei doi tineri n'au mai venit acasă. N'au venit o zi, n'au venit două. Biata bătrână era îngrijorată de soarta copiilor ei de suflet și nici dormi nu putea de grija lor. Iată însă că a treia zi apar tinerii. Doamna Goldstein cetia tocmai în ziar despre turburările studențești dela Oradea și Cluj, când ei vin în casă, unul o apucă de gât, iar celalalt începe a o toca în cap cu o bucată de lemn găsit lângă cuptor.

Sleită de puteri și podidită de sânge biata bătrână a căzut la pământ, umplând podelele cu sânge. Cei doi tineri i-au mai dat apoi câte una cu picioarele și au vârat-o sub pat, apoi i-au scotocit toate ascunzișurile, i-au furat cei 1300 lei pe cari îi avea biata bătrână, apoi au încuiat ușa pe dinafară, punând lăcătul cum îl așeza și biata bătrână, când se ducea de acasă, și o luară la sănătoasa.

Iată însă că după vreau cias biata bătrână începe a se trezi, că era numai amețită.

Ese de sub pat, se târăște cu chiu cu vai până la ușă, apoi dă cu pumnii cât numai poate și începe a sbiera. Vecinii o aud, îi sar într'ajutor și văd groaznica stare în care se afla nefericita. Până se duc unii după doctor, ea le povestește celorlalți pățania cu cei doi „copii de suflet”.

Ucigașii sunt prinși.

Îndată vine poliția și dă poruncă, să se deschidă ușa odăii în care ședeau cei doi ucigași. În odaie le-au găsit cuferele și toate scrisorile lor. Inspectorii de poliție au dat apoi poruncă, să stea polițiștii în jurul casei, că cei doi ucigași, cari nici nu bănuiau că bătrâna nu era moartă, vor trebui să vină după cufere. Așa s'a și întâmplat. Omorul s'a întâmplat dimineața, ucigașii au sosit seara pe la orele 6 ca să-și ia bagajele; când să deschidă ușa, sergentul ascuns într'un colț le-a și sărit în spate și i-a predat celorlalți polițiști, cari stăteau la pândă.

Întrebați că pentruce au săvârșit omorul, ei au răspuns: „Eram la fabrica de ciorapi Texo, unde însă aveam plată prea mică, așa că nu puteam trăi. Am abzis de slujbă și ne-am hotărât să mergem acasă la Rădăuții Bucovinei. Dar n'aveam cu ce. Atunci ne-am hotărât s'o omorim pe dna Goldstein și cu banii ce-i vom găsi le ea să plecăm acasă. Dar n'am avut noroc. Ați pus mâna pe noi înainte de a putea fugi”.

Părinții amânduora sunt oameni cu stare destul de bună și a bună seama că au rămas îngroziți de ticăloșia ce au săvârșit-o cei doi derbedei. Dna Goldstein este la spital și nu prea este nădejde să rămână în viață.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Adunarea Reuniunii Femeilor române din Blaj

— Intr'un an și jumătate peste 30,000 Lei împărțiți la săraci. —

Duminecă în 18 Decembrie s'a ținut adunarea generală a Reuniunii femeilor române gr. cat. din Blaj. De față un mare număr de membre, doamne, domnișoare din toate păturile societății blăjene, elevele claselor mai înalte dela Liceul de fete și Școala normală, precum și un public ales.

Adunarea a deschis-o Dșoara prezidentă *Elisa Bodocan*, printr'o cuvântare frumoasă și plină de îndemnuri înțelepte. Au urmat apoi feluritele rapoarte despre lucrările Reuniunii în timpul dela 7 Martie, 1926 până la ziua de 18 Decembrie 1927. Cu multă plăcere a fost ascultat în deosebi raportul dlui secretar *Alexandru Lupeanu*, din graiul căruia am aflat, că pe lângă alte lucruri bune făcute de această reuniune, în cursul unui an și ceva doamnele române din Blaj au împărțit la săraci și la școlari lipsiți de mijloace suma de 34,825 Lei, care față cu averea de 41,000 Lei, câtă are reuniunea în total, este o sumă într'adevăr foarte însemnată!

S'a mai scos iarăș la iveală, buna datină ce o are reuniunea de-a se îngriji de podoaba casei Domnului la prilejuri de sărbătoare și pietatea cu care încununează an de an mormântul *martirei naționale Maria Puia*, care a murit pe vremea Ungurilor, în temnița dela Alba Iulia, pentru poezia „Vrem Ardealul“.

Cu ocazia adunării s'au înscris și membre și membri noi în Reuniune. Și anume: Dnele *Leonóra Fărcaș*, *Ani Moldovan* și *Amalia Beran n. Băcilă*, membre fundatoare; *Veturia Pop*, *Aurica Dr. Măcelar*, d-șoarele *Iulia Hodoș*, *Viorica Novac* și *Dorica Gal*, membre pe viață; *Teodora Petrescu*, *Florica Mureșan*, *Stelina Nicola*, *Mia Calliani*, *Ana Popa*, *Marcela Oltean*, *Lidia Axente*, *Olga Boer*, *Comșa Maria*, membre active; d. *Vasile Păunescu*, *Traian Novac*, *Dr. Augustin Popa* și *Silviu Handre*, membri ajutori pe viață și dd. *Dr. Emil Peteanu*, *Luchi Mureșan* și *Nicolae Boer*, membri ordinari.

După adunare a urmat o frumoasă serbare familiară cu ceai și prăjituri, din care fondurile Reuniunii au profitat 4300 Lei.

Înainte Crăciunului de-acum, Reuniunea femeilor române din Blaj a împărțit la săraci suma de 17,070— Lei.

Raportor.

Pomul de Crăciun.

E datina pe la orașe, ca la Crăciun să se facă un pom de Crăciun, adică să se împodobescă un brad cu tot felul de podoabe, cu lumini și cu tot felul de bunătăți.

Acest pom de Crăciun ne aduce aminte de pomul binelui și al răului din paradis, din care au mâncat strămoșii noștri Adam și Eva, de aceea se atârână de el mere într'aurite. Ne mai aduce apoi aminte de lemnul sfintei Cruci pe care a suferit moarte de ocară celce în peșteră s'a născut și în scutece s'a înfășat, de aceea se împodobesc cu tot felul de scumpeturi.

Datina aceasta de altfel s'a răspândit în Europa întreagă dela vechii Germani. Pentru că Germanii cei vechi aveau datina, încă până erau păgâni, să așeze, în seriile sfinte, înainte caselor, brazi împodobiți cu lumini, în cinstea zeului soarelui. Trecând apoi ei la creștinism, datina aceasta n'au părăsit-o, ci i-au dat o însemnătate creștinească.

Multe daruri ce se fac în seara de Crăciun tuturor membrilor familiei, ne aduc aminte de marele dar pe care ni-l-a făcut în noaptea aceasta Dumnezeu Tatăl, dăruindu-ne pe însuș unul născut Fiul său. Dacă Dumnezeu Tatăl a făcut darul acesta atât de mare și de prețios, cuvine-se, ca și noi să dăruim iubitorilor noștri cât mai multe și mai prețioase daruri de Crăciun.

O adevărată bătaie a lui Dumnezeu.

În orașul *Manas Geraes* din *Brazilia* preotul a certat pe fata unui foarte bogat proprietar, pentru că a mers la biserică, îmbrăcată în haine foarte necuviincioase. Fata rușinată s'a plâns tătâne-seu, care, din mânie, a trimis-o Dumineca viitoare, îmbrăcată și mai necuviincios la biserică. Preotul nu i-a rămas dator nici de data acesta, ci a sfădit-o și mai strașnic.

Auzind proprietarul despre cele întâmplate, s'a hotărât să-și răzbune. A spus nevastă sale, că el se va preface bolnav, iar ea să trimită pe un servitor după preotul, ca să vină și să-l spovedească, iar alți doi servitori să-l bată una sdravănă. Preotul a venit numai decât, și s'a prezentat fără de veste în casă. Doamna și fată-s'a s'au prefăcut că plâng de neceaz și de durere, și apoi l-au lăsat pe preot să intre în camera de boală a proprietarului. Preotul a intrat, dar îndată a și eșit afară, plângându-se că l-au chemat prea târziu, pentru că stăpânul casei e deja de mult rece.

Vorba aceasta a fost ca un trăsnet din senin. Atât fata cât și mama au intrat numai decât în camera bolnavului prefăcut și au constatat cu mare durere, că de fapt proprietarul e mort. Smulgându-și părul și căzând în genuchi au povestit apoi preotului cursa pe care au avut de gând să i-o facă, și marea bătaie a lui Dumnezeu pe care au suferit-o.

S'a încheiat cursul de cantori dela Blaj.

După șase luni de învățatură ucenicii de cantori dela Blaj au plecat Joi dimineața la căminurile lor.

După ce au învățat din greu trei luni astă primăvară și trei luni în toamna și iarna asta Sâmbăta trecută li-s'a încheiat școala, iar Luni și Marți au fost supuși examenelor.

Au făcut școală serioasă nu numai din cant și tipic (rânduiala slujbelor bisericesti), ci și din religie, română, istorie, geografie, comput, științele naturale, drept, economie, muzică așa că ei merg acasă, încărcăți cu multe cunoștințe frumoase.

Dacă mai socotim că dl director *Iuniu Brut Micu* și-a dat toată silința, ca ucenicii de cantori să aibă profesori buni și harnici, s'a îngrijit ca un bun părinte de ei, putem spune că fiitorii noștri cantori pot să țină strana spre cinstea și îndestulirea tuturor credincioșilor.

Au avut bieții și de suferit. Cortelele din Blaj sunt scumpe și slabe. Mâncarea e mai scumpă ca ori unde. Cheltueli au avut foarte multe. În schimb însă au avut o purtare bună, așa că n'a fost pedepsit nici unul dintre ei pentru purtare. Rezultatul examenelor a fost cât se poate de bun, așa că toți au plecat la căminurile lor cu diplomele iscălite gata.

Nădăjduim, că și în parohii nu se vor auzi plângeri împotriva lor, ci vor fi mâna dreaptă a preoților și îndrumătorii spre bine ai poporului, mai cu seamă cu pilda. Dumnezeu să-i ducă în pace acasă și să petreacă sfintele sărbători cu bine, dimpreună cu familiile lor, cari cu drag îi așteaptă.

Se șterg școlile de stat — în Ungaria.

În Ungaria până bine de curând toată lumea striga după școli de stat. Aceasta era lozinca ungarilor până azi. Iată însă că ungarii s'au cumințit. Din duhul nu chiar creștinesc, din urmările triste ale bolșevismului și din multe alte rezultate nu chiar îmbucurătoare, ungarii au ajuns la convingerea că școlile lor de stat nu numai că nu sunt bune, ci dimpotrivă strică. Ele adică ridică dragostea de țară, dar împiedecă dezvoltarea duhului religios. Și zadarnic îți iubești țara cu o mână, iar cu alta o îngropi prin lipsă de religiozitate și de moralitate.

De aceea ungarii au dat lozinca: să ne întoarcem la școlile confesionale! Și au făcut-o. Statul nu numai că îngăduie, ci chiar sprijinește ridicarea școlilor confesionale. Ministrul de instrucție al Ungariei *groful Klebelsberg* a ținut o cuvântare la punerea pietrii fundamentale a unei școli civile catolice din *Mako*, în care a spus între altele: „Prețutindenea unde zidim școli și unde se propovăduiește și cuvântul lui Dumnezeu, vom avea o tinerime, care nu se va ști numai ruga, ci va ști și lucra și trăi pentru patrie“.

Dela „Astra culturală“

Aviz!

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român „Astra“ Sibiu, distribuie pentru anul școlar 1927/28. a) un număr oarecare de Abecedare pe seama neștiutorilor de carte, adulți, lipsiți de mijloace, cari vor să învețe carte în cursul acestui an școlar; b) 40 premii de câte Lei 2000 aceluia învățător și preoți, cari se vor distinge prin intruirea unui număr mai mare de analfabeți, îndeosebi în vrâsta de peste 18 ani, în cursuri aranjate anume spre acest scop; c) pentru premiarea celor mai vrednici 5 elevi ai fiecărui curs, anunțat de mai înainte, se vor pune gratuit la dispoziția fiecărui președinte de despărțământ sau de cerc cultural câte 5 broșuri potrivite din Biblioteca populară.

Constatarea succesului obținut, în oetit, scris și socotit, în aceste cursuri, se face în modul următor:

1. La încheierea cursului se face un examen în fața președintelui despărțământului „Astrei“ sau a președintelui cercului cultural al acesteia din comuna respectivă, care va raporta comitetului central despre decursul și rezultatul examenului, care va fi public.

De dorit este ca după terminarea examenului, elevii să se producă și cu declamări și cântări.

2. Instructorul va face înainte de examen consemnarea celor ce au fost înscriși la curs, dinpreună cu a celor ce au urmat de fapt cursul până la sfârșit. În această consemnare se va indica: a) numele elevului (elevei); b) vârsta; c) progresul general obținut la examen (a învățat: a ceti, a scris, a socoti, pe deplin, sau numai în parte, a știut carte mai înainte etc.)

Consemnarea se va înainta după examen comitetului central, cu recomandare pentru eventuală premiere.

3. La premii e de dorit să reflecteze și instructorii din *Basarabia* și *Dobrogea* ai acestor cursuri și cei din cazarme. Sibiu, în 20 Noembrie 1927. *Dr. O. Russu*, vice-președinte. *Romul Simu*, secretar.

„UNIREA POPORULUI“
este cea mai bună și mai plăcută foaie pentru popor.



Tuturor cetitorilor și binevoitorilor gazetei noastre, le dorim cu drag: Sărbători fericite!

Au ieșit calendarele.

Vestim pe cetitorii noștri, că mult așteptatele calendare sunt gata și am și început trimiterca lor. Ele au învelitoare nouă, foarte frumoasă, și o mulțime de chipuri, dintre cele mai alese și interesante.

Calendarele pentru popor cuprind articole de Prea Sf. Sa Episcopul Alexandru al Lugojului, Gavril Todica, A. Melin, Petrea Dascălul, Iuliu Maior, Dr. Coriolan Suci, I. S. Ordeanu, Ion Pop-Câmpeanu, Iuliu Domșa, Ioan Pop-Zeicani, Ioan Gârleanu și alții.

Amintim încă odată, că aceia dintre abonații noștri, cari au plătit abonamentul la gazeta înainte, pe anul întreg, capătă calendarul poporal cu 17 lei. Cine dintre acești abonați trimite 19 lei la adresa noastră, capătă calendarul acasă, cu poșta plătită.

În librării calendarele populare se vând cu 20 lei. Tot cu acest preț capătă calendarele și aceia dintre cetorii noștri cari n'au plătit întreg abonamentul pe 1927.

Cine nu și-a comandat până acum calendarul, să grăbească să și-l comande, căci nu mai avem decât foarte puține necomandate!

Să ne împărtășim cât mai des, chiar zilnic. Preasfințitul episcop al Lugojului, Dr. Alexandru Nicolescu, a dat un circular în care îi îndeamnă pe credincioșii din eparhia sa, să se împărtășească cât mai des și dacă se poate chiar zilnic. Aceasta o face în urma unei hotărâri dela Roma.

Preasfințitul își sfârșește astfel pastorală îndreptată către preoții eparhiei: „Nădăduesc că glasul meu nu va fi glasul celui ce sună în pustie, ci îmi veți da cu toții ascultare pentru binele vostru sufletesc și al enoriașilor încredințați grijei voastre, și pentru ușurarea sarcinii pastorale, ce cu greutate de Alpi apasă umerii mei slabi“.

Este oprit a intra în sfântul Mormânt. După marele cutremur de pământ de astă vară biserica sfântului mormânt s'a stricat așa de mult, încât mai marii cetății Ierusalimului au dat poruncă, să nu mai intre nimenea în aceasta biserică pentru că e gata să se dărâme. La primăvara vor începe să o repare.

Cumpără o ureche! O americană bogată și-a pierdut urechea stângă într'o nenorocire de automobil. S'a hotărât să-și pună alta. A scris deci în ziare, că cine are de gând să-i vândă o ureche, li dă o sumă frumoasă. 13 înși i-au scris, că sunt gata să-și vândă urechile. Ea a primit urechea tinerei domnișoare Doris Clark, funcționară, care va primi pentru urechea sa suma de 4000 de dolari, cu cari își va putea plăti datoriile. Zilele acestea ea se va și supune operației.

Țara dascălilor este fără îndoială mica Austrie. Țărișoara aceasta are 5 universități, 12 școli superioare, și mai multe seminare, cu 1254 profesori universitari și 776 alți profesori, 13,912 studenți universitari, 11.102 alți studenți, între cari 3996 fete. 889 școli secundare cu 10.242 profesori și 151.501 elevi, 5231 școli primare cu 21.423 învățători și 750.000 elevi. Austria are cu totul 42.329 profesori și învățători, așa că tot al 154-lea om din Austria este profesor sau învățător.

Zăpezi mari în Europa de mijloc. De câteva zile în întreagă Europa de mijloc a căzut zăpadă mare. Gerul e destul de ascuțit. Trenurile au și început să întârzie din pricina gerului, dar mai cu seamă a viscolului. La Blaj au fost în noaptea de Duminecă spre Luni 15 grade Celsius sub zero.

S'au mărit pensiile preoților, văduvelor și orfanilor de preoți. Consistorul din Blaj a mărit, începând cu ziua de 1 Ianuarie 1928 pensiunile preoților, văduvelor și orfanilor de preoți din Arhidieceză, și încă binișor față de trecut. Dar și așa un preot nu capătă decât 6000—10.000 lei *la an*, un protopop 19.200, o preuteasă văduvă câte 3000—6000 lei, iar câte un orfan dela 1500 până la 2000 lei *la an*.

Toate aceste pensuni sunt tocmai destule pentru a muri de foame, dar pentru a fi și înmormântați nu ajung. Și aceste pensuni s'au ridicat din daniile de bună voie ale preoților.

Ce zic însă la aceasta credincioșii, pe cari i-au păstorit preoții a căror orfani și văduve capătă aceste pensuni de bajocură, și ce zice mai ales statul, pe care l-au slujit cu multă credință?

Răspata pentru prinderea ucigașilor dnei Maria Costescu. Familia dnei Maria Costescu, care a fost ucisă în chipul acela groaznic, cum am arătat și noi la vremea sa, în strada C. A. Rosetti din București, a fâgăduit 200.000 lei aceluia, cari vor descoperi pe ucigași. Împărțirea banilor o va face dl judecător Papodopol. Totodată a mai hotărât familia ca toate hainele moartei să fie împărțite familiilor polițistilor cari s'au străduit să descopere această mare fărâdelege, tot așa și mai multe obiecte din casă.

Trei copii înădușiți. Femeia Elena Haralamb David din Darabani, de lângă Dorohoi, plecând de acasă, a lăsat singuri pe cei trei copii ai săi, Vasile de 5 ani, Eugen de 2 ani și Elena de 6 luni, iar pe lângă sobă a lăsat niște strujeni la uscat. Strujenii s'au aprins și au început a fumege. Ferestrele și ușile fiind închise, casa s'a umplut de fum, și nefiind nime cine să le ajute, toți trei copiii s'au înădușit și au murit.

Și-a ucis pe tatăl său. Gh. Robeică din Asău, de lângă Moinesti, trăia împreună cu feciorul său, care avea lângă sine o muiere nelegiuită. Tinerii nu se puteau împăca nici decum cu bătrânul, și astfel s'au hotărât să-l omoare. Zis și făcut. Într'una din nopțile trecute feciorul l-a păzit pe tatăl său, până a adormit și apoi l-a omorât cu toporul. Ca să nu bage nime de seamă omorul, au aprins apoi și casa voind să lase mortul să ardă în casă. Dar n'au avut noroc, pentru că șeful secției de jandarmi a băgat de seamă focul, l-a stins și a observat și pe mort, căruia încă îi curgea sângele din cap. El a arestat atât pe fecior cât și pe nelegiuita muiere.



Acesta este chipul vestitului țaran din părțile Făgărașului, zis Badea Cârțan, care a făcut de mai multeori calea pe jos până la Roma, să vadă locurile de unde a răsărit neamul nostru. Despre Badea Cârțan a scris o minunată cârtică d. Aurel Bănuțiu, în biblioteca poporală a „Astrei“ Nr. 151.

Au ars de viu peste 100 de copii. În orașelul Sant Charles din Canada este un azil de copii, unde se îngrijesc în cinste 500 de copii orfani. Zilele trecute s'a aprins coperișul și apoi întreagă zidirea azilului. Focul s'a iscat noaptea și oamenii de slujbă l-au observat prea târziu, așa că pe când s'au trezit, copii erau cuprinși din toate părțile de fum și de pară. Era un frig groaznic și apa înghețată, așa că de stinsul focului nici poveste n'a putut fi. Cu toate că slujbașii și-au dat toate simțintele, să-i scape pe bietii copii din primejdie, până acum s'au aflat peste 100 de trupuri moarte de ale nevinovaților copii. O jale mare a cuprins întreagă lumea pe urma acestei știri groaznice.

Șoarecii fac pagube de 40 miliarde lei la an, în Franța. Profesorul francez Gabriel Petit a arătat la Academia de medicină din Paris, ce primejdie mare sunt pentru țară șoarecii. Ei propagă diferite boale, ca ciurma, turbarea și altele, și mai fac și pagube mari în tot felul de bucate. Pagubele pe cari le fac acești rozători blestemați într'un singur an Franței, se ridică, după mărturisirea acestui învățat, la 40 miliarde lei la an.

O sută douăzeci mii de dolari pentru un câne. Un proprietar din America a omorât un câne cu un foc de revolver. Stăpânul cânelui l-a pârît, iar judecătoria l-a judecat să plătească despăgubire de 100 mii dolarii pentru câne, iar 25 proprietarului pentru spaima suferită.

Cum poate aduce o judecatorie o astfel de judecată? Povestea este simplă. Cânela din poveste era un câne minunat, care juca la cinematograful. Stăpânul său primea pentru fiecare seară când se producea cânela, câte 1000 de dolari. Acest câne se numea „Petru

cel Mare", era vestit în toată America și era un foarte frumos câne lup. El a jucat în mai multe pieze de cinematograf și era cel mai plăcut câne al copiilor.

A fost prins hoțul dela Blaj. De câțeva vreme hoțiile în Blaj se țin lanț. La cărciuma Bozdog, la hotel Moldovan, la împiegatul de mișcare Ioan Bodeanu, la voiajorul firmei din Sibiu „Fronius: Ioan Șumăr, la preotul Ioan Bucur tot futuri peste furturi. În sfârșit s'a furat o căciulă de iarnă a unui oaspe dela hotelul Moldovan. Oaspele a urmat pe hoț și cu ajutorul poliției, l-a prins. El se numește Nagy Ferent, este mecanic din Teiuș, și a fost pe vremuri conducător de locomotive la C. F. R. dar a fost dat afară din post pentru că nu-și împlinea slujba și era mai mult beat decât treaz. Acum se află în închisoarea tribunalului dela Dumbrăveni și-și așteaptă judecata.

Furt de 60 de milioane. Abia zilele trecute s'au terminat cercetările cu privire la marele furt săvârșit de conducătorii gazetei statului „Monitorul Oficial”. După cercetarea tuturor cărților și protocoalelor judecătoria au constatat, că dl Fălcoianu și soții au păgubit statul cu nu mai puțin de 60 milioane lei. Intreg furtul va veni la iveală nu peste mult, pentru că tribunalul de Ilfov va judeca în curând pe făptuitori, dându-le pedeapsa pe care o vrednicesc.

Pregătirea de război a Rusiei. Stalin, unul dintre tiranii de astăzi ai nefericitei Rusii, secretar general al partidului comunist, declară într'un mare ziar din Germania, că Rusia are de gând să-și zidească 10 mii de aeroplane, ca într'un viitor războiu să nu poată fi bătută de nimenea.

Un ucigaș prins pe baza unui simț de netălmăcit. Zilele trecute un ucigaș necunoscut a omorât cu toporul și a jefuit-o pe văduva Elena Crainic din Beiuș. Poliția n'a putut afla altceva decât că făptuitorul a fost un tăietor de lemne, care a fugit din Beiuș.

Știrea despre moartea dnei Crainic foarte a neliniștit-o pe rudenia sa, dna Felescerescu din Oradea.

Duminea trecută dna Felescerescu a mers la biserică. Eșind din biserică, a văzut pe un muncitor, pe care, îndatăce l-a văzut, au cuprins-o niște simțeminte pe cari nu și-le putea tălmăci. I-s'a adresat deci cu cuvintele: „Fost-ai D. Ta vreodată la Beiuș?” Muncitorul a început să palizească și a răspuns că a fost. Atunci dna a început a striga: „D. Ta ești ucigașul!” Muncitorul a palizit și mai mult și a început să fugă. Lumea l-a prins și l-a predat poliției. El tăgăduște încă, dar toate semnele arată că de fapt el a fost ucigașul.

A încetat boala primejdioasă de copii. Intreagă România a fost înspăimântată astă vară de boala numită „paralizia infantilă” a copiilor, care este foarte primejdioasă. Boala nu bântuie decât vara, toamna și primăvara. Deodată cu frigul care a început, a încetat și boala aceasta. Să nădăjduim că Dumnezeu ne va scăpa de ea și la primăvară.

Fapta groaznică a unui nebun. Într'un mic sat din Suedia de nord țaranul Petru Lindsen zilele trecute a înjunghiat cu un cuțit lung pe cei doi frați ai lui, pe nevastă-sa, pe mamă-sa și pe cei trei copii ai săi. Apei a eșit la stradă, cu cuțitul plin de sânge în mână, și i-a omorât pe cei dintâi patru oameni cari au trecut pe stradă. Văzând lo-

cuitorii satului cele întâmplate, au năvălit asupra lui și l-au legat. Lindsen a fost foarte scandalizat pentru aceasta și le-a strigat vecinilor: „Nefericiților, cum veniți voi să mă legați? Au nu știți că pe mine Domnul nostru Isus Hristos m'a trimis, să scap de diavolul pe locuitorii satului nostru?”

Petru Lindsen odată a mai nebunit, și familia l-a dus în casa de nebuni. Scăpat de acolo ca vindecăt, a început iarăși să vorbească prostii, și l-au dus a doua oră în casa de nebuni, de unde l-au slobozit și a doua oră ca vindecăt. Acuma, a treia oră, a făcut pe neobservate cele descrise mai sus, în credința că el, omorînd oamenii, scoate dracii din ei.

A murit înainte de a-l achita. În primăvară a perit dela posta din Timișoara o epistolă, care conținea 360 mii lei, aflându-se în locul banilor hârtie de gazetă. Bănuiala a căzut asupra dnei Rugescu, soția șefului de postă, care și ea era funcționară. Dar neputându-se dovedi nimica împotriva ei, au slobozit-o din temniță, dar cercetările au continuat și mai departe.

Sâmbăta trecută a fost desbaterea procesului. Tribunalul a achitat-o pe dna Rugescu, dar bărbatul ei a murit cu moarte năpraznică în noaptea desbaterilor, așa de grozav l-a atins bănuiala aceasta. Dnei Rugescu încă nici nu i-au împărțit groaznică știre, pentru că și ea este bolnavă greu în urma multelor suferințe.

A murit un soldat care a luptat 101 ani. În comuna Pilarina din Montenegro (Jugoslavia) a murit zilele trecute Pera Vucilici, în vârstă de 115 ani. Pera Vucilici a fost soldat încă de când era de 14 ani și a luat parte la toate războaiele pe câte le-a avut Montenegro în această vreme. Muntenegrenii i-au făcut, încă în viață fiind, mai multe viersuri, prin cari i-au preamărit faptele de vitejie.

Se ieftinesc trenurile.

Dela anul nou încolo, precum aflăm, trenurile se vor ieftini într'un chip simțitor. Și se spune, că s'au statorit pedepse foarte aspre pentru călătorii cari vor fi găsiți în neregulă cu biletul, precum și pentru aceia cari vor fi aflați în alte clase, decât acelea pentru cari au plătit.

Pentru abonații Calendarelor.

Pachetele cu calendare trebuesc scoase îndată, căci după trei zile dela sosire, de fiecare zi următoare poșta mai socotește câte 2 Lei taxă de magazinaj.

Cine a comandat și așteaptă calendare dela noi, e bine să și întrebe de sosirea lor, căci în alți ani, s'a întâmplat să ne vie multe calendare înapoi, cu observarea: Adresatul nu le-a căutat! - Calendarele astfel înapoiate, le-am trimis altora și atunci, abonatul lor de mai înainte, ne-a certat cu multă supărare:

— Ce-i eu calendarele mele de nu mai vin?

De unde puteau să mai vie, dacă ele făcuseră odată calea până acolo, și drăguțul de poștar ori alt slujbaș „binevoitor” le dase îndărăt, la Blaj!

În felul acesta, mulți oameni dornici de calendare au rămas fără ele, nu din vina noastră. Ca să nu se mai întâmple așa ceva, abonații calendarelor sunt rugați să fie băgători de seamă pela poștă chiar acum în preajma sărbătorilor, căoi dela noi pachetele cu calendare au început să plece din zina de 14 Decembrie!



Ajutătorii economilor.

— Pasărele. —

Un împărat din părțile de apus ale pământului, avea o grădină frumoasă, împodobită cu tot felul de pomi roditori. Într'o zi, împăratul plimbându-se prin grădină, vede poamele ciugulite de pasări. Se mânie foarte tare pentru aceasta și dă poruncă ca numai decât să se strice toate cuiburile pasărilor, să se ucidă toate pasările și dacă vre-o pasăre străină se va apropia de grădină numai decât să fie alungată.

Argații împăratului au împlinit porunca și au ucis toate pasările din grădină și de prin prejurul grădinii. Nu mai era nici o pasăre, care se înveselească grădina cu cântecul ei și nu era nici cine să ciugulească poamele.

Grădina a ajuns ca pustie.

Mai pustie a ajuns însă în anul următor, când nu s'au făcut nici frunze, nici flori și nici poame. S'au înmulțit așa de tare omizile, cărăbușii și purecii cei verzi, că au despuiat toată grădina. Ori cât s'au trudit grădinarii să prăpădească acestea gadine, nu le-au putut.

Atunci a văzut împăratul, că a făcut rău când a dat poruncă să prăpădească toate pasările, fiindcă acestea pasări, e drept că ciugulesc câteva poame, dar în schimb prăpădesc o mulțime de gadine stricacioase, așa că puțină stricaciune ce o fac, o plătesc cu folosul mare pe care-l aduc.

De aceea a dat poruncă să se aducă din toate părțile alte pasări, cari să-i apere grădina de gânganiile stricacioase.

Și într'adevăr abia sunt ajutători mai harnici ai economilor și ai grădinarilor, ca și pasărele.

Vrăbiile, rândunicile, pițigoii și altele sunt celea mai mari binefăcătoare ale omului. Ele ar putea trăi fără oameni, dar oamenii fără ele n'ar putea să trăiască. Ele lucrează într'una, curățind pământul și grădinile de omizi și tot felul de muște.

O păreche de vrăbii aduce puilor din cuib, în fiecare zi, peste 4000 de omizi și gândaci. O rândunică mănâncă pe zi vre-o 500 de țintari și muște și vre-o 200 de gândaci și fluturi. Un pițigoi mănâncă pe zi peste o mie de viermi și fluturi. Alte pasări iarăși mănâncă cu sutele gândacii și omizile.

Dacă acestea pasărele n'ar fi, omizile și gândacii s'ar înmulți așa de mult, încât toți pomii, copacii și ierburile s'ar prăpădi.

Un învățat a socotit, că întreg pământul ar ajunge o mare pustietate, dacă numai un singur gândac ar fi lăsat în pace să se înmulțească la nesfârșit.

În Franța s'a socotit, că pagubele pricinuite de gândaci și omizi, pe fiecare an se urcă la zece milioane franci.

La noi în țară, gândacii înăă pri-

cinuesc pagube foarte mari atât pe câmp cât și în grădini. Și pustiirea lor o putem face numai cu ajutorul păsărelelor. Chiar de aceea să nu ne uităm la pușinele grăunțe ori poame pe cari le cinuesc unele dintre păsărele. Paguba aceasta ne-o plătesc aproape însutit. Să nu le alungăm nici de prin grădini, ori de pe câmp. Iar copiii cari le prind cu lațuri ori le strică cuiburile, le ieau ouăle și pușii să fie pedepsiți. Trebuie să se știe, că un singur cuib de pasăre stricat, costează o corfă de poame ori o măsură de grâu.

În celea mai multe țări, pasărele sunt ocrotite. Oamenii sunt datori să le apere, să le facă cuiburi și să le dea mâncare. În Anglia, Franța, Germania și Italia sunt și legi, cari ocrotesc pasărele.

Să le ocrotim și noi și să ajutăm înmulțirea lor. Să le facem adăpost în vreme de iarnă și să le aruncăm fărâ-mături de mâncare. Ne vor mulțami din belșug la vară.

Păsărelele se împrietinesc ușor cu oamenii. Și mai ales copiii le stă așa de bine, când sunt încunjuțați de păsărele. Copiii cari iubesc păsărelele sunt blânzi și miloși.

Să ajutăm cu toții înmulțirea păsărelelor, căci prin aceasta ridicăm bogăția țării și înfrumusețăm și înveselim câmpul și pădurile.

Ion Popu Câmpeanu

Cooperativa și vânzătorul.

Cum să plătim vânzătorul.

(În ședința Consiliului de Administrație a unei Coop. de Consum).

— În sfatul din Dumineca trecută am ajuns toți de o părere, că e mai bine ca să-l plătim pe vânzător, hotărându-i, prin contract, un procent pe care să-l socotim lunar, după sumele vărsate la cassă de vânzător. Așa-e?

— Așa-i! Dar am vrea și noi să știm, că ce părți bune și rele are acest fel de a plăti.

— Părți rele, dragii mei, n'are nici una. Părți bune, însă, câte vrea! Iată-le!

Intâi și intâi se poate calcula foarte ușor. Căci doar casierul știe câți bani a primit dela vânzător timp de o lună. Ai totalul încasărilor dela vânzător, socotești procentul, e socotit gata salariul pe luna aceea.

Și se socotește lunar. Vânzătorul știe în fiecare lună de câtă plată a fost vrednică munca lui. Omul are bani de cheltuială, dacă a muncit.

Apoi cum e munca așa e și plata. Vinzi mult, încasezi mult, verși la cassă sume mari, și ți-se cuvine și plată mare. Vinzi puțin, încasezi puțin, verși la cassă puțin și de bună seamă că și plata tot puțină o să fie. Munca vânzătorului e ca să facă vânzări multe.

Vânzări, bine'nțeles dar numai pe bani gata, căci cele pe așteptare nu-s vânzări. Acestea s'ar putea asemăna cu o piatră în straița unui om plecat la drum. Vânzările pe datorie is numai sarcina stricătoare cooperativei. Dar va da vânzătorul... pe credință... atunci când va ști că și procentele lui stau la Ion sau Petru până ce plătesc?... N'a mai da de loc, și bine va face și pentru el și pentru cooperativă.

— Și cam cât să fie procentul — au întrebat unii oameni.

— După bună învoială bine'nțeles. Va sfătuesc însă că până ce ajungeți la vânzări de un milion Lei, pe an, să-i dați 4% din banii vărsați la cassă, fără să-i mai dați 1000 — (unamie) Lei fix și 3%. Dar bine ar fi să ajungem până acolo!

Oamenii m'au ascultat și nu le pare rău. Vânzătorul e mulțumit, vânzările au crescut simțitor, iar cooperativa progresa.

Grațian C. Mărcuș.

Cum umblă banii.

În săptămâna din urmă, banii străini s'au plătit la București în felul următor:

1 dolar american	162 lei — bani
1 franc francez	6 " 60
1 liră engleză	795 " — "
1 liră italiană	9 " — "
1 coroană cehoslovacă	4 " 80 "
1 dinar sârbesc	2 " 90 "
1 zlot polon	19 " — "
1 marcă germană	39 " — "
1 pengő unguresc	29 " — "
1 leva bulgărească	1 " 23 "
1 schiling austriac	23 " 23 "

Acestea prețuri se înțeleg la schimb mai mare. Banii mai puțini se schimbă totdeauna cu ceva mai puțin.

FEL DE FEL.

Obiceiuri ciudate de căsătorie.

La indienii din Asia este obiceiul, că după căsătorie femeia să piece acasă la părinți, de unde se re'ntoarce la bărbat numai peste un an.

La negrii, dacă femeia nu rămâne însărcinată în vreme de un an dela căsătorie, bărbatul o trimite la părinții ei pentru totdeauna.

La tătari este obiceiul să se încingă o trântă între fata și feciorul cari voiesc să se căsătorească și numai dacă birue feciorul se poate face căsătorie; altfel nu.

În Groenlanda e alt obicei, anume după nuntă fata fuge în munți și mirele e dator să alerge după ea și s'o vâneze. Dacă o prinde, o vără într'un sac și o duce în spinare acasă. Numai așa are dreptul să-i fie soție.

În părțile de miazănoapte a Rusiei, fata aduce ca zestre și un mănunchiu de nuele, pe care în ziua nunții îl dă bărbatului. Aceste nuele preotul le sfințește și bărbatul are drept să-și bată femeia cu ele, de cumva aceasta... vre-odată sare pârlezul la altul.

Ce trebuie să facă omul când e mușcat de câine turbat.

Nu numai câinii turbați pot să muște pe cineva, ci și lupii turbați, vulpile și mâțele turbate.

Cel mușcat de câine turbat, nu trebuie să zăbovească. Să-și stoarcă rana până la sânge, s'o ardă cu un fier roșu și s'o lege cu o cârpă înmuiată în spirt camforat. Să meargă repede la spitalul pentru turbați. Astfel de spitale sunt în București, Iași, Cluj și Cernăuți.

Dacă întârzie, bolnavul turbează și moare.

Când pleacă la spital să-și scoată certificat dela doctor, certificat dela comună și certificat de avere.

Pentru săraci drumul pe tren este gratis — adevărat nu plătesc nimic.

Cel mai mare vapor din lume.

Cel mai mare vapor din lume l-au construit Nemții înainte de război. Englezii însă au pus mâna pe el și l-au luat cu pradă de război. Acest vapor se cheamă *Majestic* și face drumul pe apă între Anglia și America în 2 zile. E lung de 300 metri și larg de 30 metri. Are 11 etaje și poate duce odată 5000 oameni, din cari numai 1000 sunt marinari.

În sala de mâncare a clasei I încap 680 persoane. Are o grădină frumoasă cu loc pentru jocuri, o sală de baie cu bazin pentru înotat, o bibliotecă cu 4000 cărți, o biserică și mai multe săli pentru dormit. Este un adevărat oraș plutitor pe apă.

Desvoltarea cooperativei.

În vremea din urmă cooperativele la noi în Ardeal încă s'au dezvoltat foarte mult. Sătenii încep să se ocupe tot mai mult cu ele. Dovadă e, întrebările cari ne vin din toate părțile cu privire la cooperative. De aceea am socotit ca pe viitor pe lângă lucrurile de economie, să scriem la gazetă și multe lucruri despre cooperative. Și rugăm pe săteni și cetarii noștri să ne scrie, cu toată încrederea, în ori ce atacare care privește cooperativele, și noi le vom răspunde în gazetă, și le vom da toate îndrumările pe cari le cer.

Taxe comunale, cari se vor șterge dela 1 Ianuarie 1928.

S'au făcut mai multe plângeri, mai ales în Ardeal, în contra taxelor comunale cari se aruncă pe cetățeni, pentru a se mări venitul comunelor. Guvernul a găsit îndreptățite aceste plângeri și a hotărât ca dela 1 Ianuarie 1928 să steargă mai multe taxe comunale. Taxele comunale cari se vor șterge sunt următoarele: taxele pentru pășunatul vitelor în islas — pe viitor se vor plăti numai taxele statorite de Ministerul de domenii pentru plata pășunatului; taxele pentru zidirea de școli și pentru învățământul din scolile sătești; taxele pentru câni; taxele pe locuințele nouă; taxele de vamă pentru trăsurile cari ies sau intră în comună; taxe pentru îngrijirea drumurilor; taxele pentru luminarea străzilor; taxele pentru mașini de imblătit; taxele pentru folosința localului primăriei; taxele pentru vitele vândute — se îngăduie totuși ca aici să se încaseze câte 100 lei pentru o vită mare și 20 lei pentru un vițel și 50 lei pentru un porc.

Se mai șterg apoi și taxele pentru biletele de vite și pentru transcrierea biletelor de vite și taxele anuale de 1—2 lei de cap de vită pentru numărătarea vitelor.



I. Munteanu și T. Crăciunel. Am primit 360 lei abonamentele până la 31 Decembrie 1927.

George Bacur. Am primit 290 lei, din cari 110 lei restanța pe 1926, iar 180 lei pe 1927.

Mitru Deac. Din suma de 400 lei am trecut restanța pe 1926 lei 50, pe 1927 lei 180, iar pe 1928 lei 170.

Vasile Corpădean. Am primit 200 lei, din cari am trecut 140 lei pe 1927, iar 60 pe 1928.

Ionel I. Rusu, București. Am primit 180 lei pe 1927.

Nicolae Mândrațiu. Am primit abonamentul pe 1927 Lei 180, iar pentru calendar Lei 20.

Teodor Rațiu. Am primit lei 180 pe 1927.

Martin Vasile. Am primit 105 Lei abonamentul până la 31 Dec. 1927.

Pop. Valer. Am primit Lei 330 abonamentul pe 1926 și 1927.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Capitulul Metropolitan gr. cat. Blaj.

No. 150/927.

Concurs.

In Azilul de bătrâni *Nic. Pepelovici și soția Ana n. Gyulai din Blaj*, se primesc 2 bătrâni, cari sunt săraci, nu mai pot lucra și n'au din ce trăi.

Cererea de primire să și-o înainteze Capitulului Metropolitan până în 31 Ianuarie 1928. La cererea să alăture: carte de botez și certificat dela preotul locului despre moralitate și situația familiară.

Blaj, din șed. capitulară ținută în 28 Nov. 1927.

Iacob Popa
canonic prepozit.

(424) 1-2

Administrațiunea cent. capit. — Blaj

No. 999/1927

Viticultor

Pentru postul de viticultor la vilele fundamentale se publică concurs cu termenul de 5 Ianuarie 1927. Retribuția *anuală*: locuință cu grădină, încălzit și luminat, apoi un iugăr sămănătură de cucuruz, 200 litri must, ținerea unei vaci cu vițel, 2 purcei de câte 6 luni și 3% din câștigul viței oluite. Pe urmă *lunar*: Lei. 700 leafă, 5 feldere (75 kgr) grâu și tot atâta cucuruz. La cereri se vor alătura: 1) Extras de botez 2) Certificat de calificare, 3) Certificat de praxă și 4) Atestat de moralitate dela preotul domiciliului.

Blaj, 9 Decembrie 1927.

Dr. Ambrosiu Cheșianu
adm. capitular.

108 2-2

733-927

Concurs.

La oficiul de cantor al s. bisericii unite din Valea lungă (Hususeu) s'a deschis concurs, până în 15 Ianuarie 1928.

Emolumentele împreunate cu acest oficiu, sunt următoarele.

- 1) 8 jug. loc bun arător în Comuna Cenade. In iarnă se vor primi în Valea lungă.
- 2) 35 feldere cucuruz, tot atâtea zile de lucru, în natură sau bani.
- 3) Din stolă, dela cununie 10 lei, dela sfințirea casei (festanie) 10 lei, dela înmormântare de om mare 20 lei dela copii 10 lei.
- 4) Din umblatul cu s. cruce la bobotează terțialitatea.
- 5) Fiindcă porțiunea canonică s'a câștigat de protopop cu spesele sale și alergări pela București, aceste sunt de-a se restituți bisericii, căreia lea cedat, în 10 ani, împărțirile în proporțiunea egală de toți cari folosesc din acel câștig. Cantorul ales și denumit va plăti 7 părți în 7 ani, cantorul necualificat trei părți căci în 3 ani lea folosit.
- 6) Cantorul denumit va avea sfânta dato-

riță de a ținea cor în biserică Dumineca și în serbători cu tinerimea adultă.

La concurs sunt de-a se alătura și adresa, oficiului protopopesc în Valea lungă, cartea de botez de moralitate și certificat despre ocupațiunea de până acum și *diploma de cantor*.

Cei nediplomați nu for fi luați în considerare.

Oficiul protopopesc al distr. Bîia, Valea lungă, la 16 Decembrie 1927.

protopopul Podoabă.

*Sărbători maj fericite dorește
clientelei sale*

Hotel Transilvania
proprietar MOLDOVAN.

(426) 1-1



Calitate garantată!

Cozonaci și pâine bună

la sărbători numai acela va avea cine va cumpăra renumita făină din Banat dela

Ștefan Nyergeș, Blaj.

Prețuri extrem de ieftine!

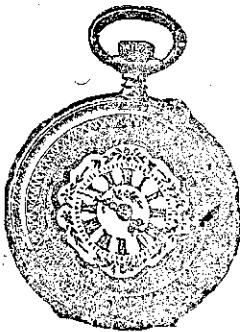


(468) 2 ?

Cine vrea să cumpere ceas de busunar ieftin, să meargă la

M. Friedmann

Ceasornicar și juvarier BLAJ



Aici se vând ceasuri cu 350 L. garanție un an.

Patefoane 2500-3000.

Tot aici se află cele mai frumoase Cadouri de Sărbători.

Prețuri fixe, dar moderate
(460) 3-7



Mașini de treerat

Tractoare

Motoare Diesel

Mașini de moară

Prețuri de fabrică originale — Condițiuni de plată favorabile
Soc. An. Română pentru comerțul de Mașini Agricole.

Telefon: 151.

CLUJ, str. Reg. Maria 45.

Telegrame: Locomobil.

Mare senzație la Blaj!

Mașini de cusut, cele mai bune fabricații, 15 ani garanție, cu prețuri neobișnuit de ieftine, în rate. **Mai țiu în depozit:**

Motociclete, Biciclete, Radioaparate, Gramofoane, Plăci
Ultimele noutăți: Schimy, Fox trot, Scharleston, Opere etc. și toate accesoriile, în rate lunare cu prețuri foarte convenabile, la firma „SIEGER” lângă Ștefan Nyergeș.

Se caută agenți pentru vânzarea acestor articole în Blaj și jur. Remunerație bună!

(422) 1-2

AVIZ.

Am onoare a aduce la cunoștință On. P. că începând cu ziua de 15 Noembrie mi-am deschis din nou

Atelierul de pantofărie

în str. REGINA MARIA (casele dlui Șandru).

Pregătesc ghete de lux pentru Dame și Domni. Praxa îndelungată făcută în streinătate, mă pune în plăcuta poziție să pot executa cele mai moderne forme de ghete.

Rugând On. P. de binevoitorul sprijin, rămân,

Blaj, 12 Nov. 1927.

cu toată stima:

VASILE CIORTEA

(411) 4-4

DISTOL

vindecă sigur

GALBEAZA

la oi și vite mari

Feriți-vă de falsificări!

Numele „Distol” este imprimat pe fiecare bucată originală.

Feriți-vă de imitațiuni!

De vânzare la farmaci și droguerii

Depozit pentru Ardeal: Drogueria

Francisc Gergely Ssor

CLUJ, Piața Unirii 21.

(421) 1-10

(257) 4 ?